

De Soroptimist

jaargang 83
nummer 1
oktober 2015

Nicolette van der Ben

Avontuurlijke geest

Leestantes **club**
Rotterdam helpen
schoolkinderen

Concert voor Syrië
met **Misha Fomin**

Van de Uniepresident

Als onze dromen ons geen angst inboezemen, zijn ze niet groot genoeg...

Dit hoorde ik tijdens de zeer inspirerende 20^e SI Conventie in Istanbul en wat ben ik het daar graag mee eens. Net als de uitdrukking: 'We have come far, but have a long way to go'. Er is nog zoveel te doen en dat zowel naar buiten als naar binnen gericht.

Als ik dan ook even naar ons internationaal beleidsplan kijk, springen er voor mij drie dingen uit, die ik wil aanstippen:

- Dat is, dat we willen (eigenlijk: moeten) werken aan het vergroten van onze kennis over onze eigen (wereldwijde, federatieve, nationale en lokale) organisatie en dat waar we voor willen staan. Echt wel nodig, doe maar een kennisquizje in je club! Lees en praat over alle dingen die we willen bereiken. Laten we ons ook eens realiseren dat het niet alleen een glazen plafond is waardoor wij ons tegengehouden voelen, maar soms ook dat wij zelf niet loskomen van die kleverige vloer!?
- Dat is, dat we 'groots' en trots naar buiten komen met dat waar we voor staan en daarmee aan de weg gaan timmeren 'Walk your talk' of wel: doe – goed voor iedereen zichtbaar, luid en met verve - wat je zegt! Daar is voor onze organisatie echt nog behoorlijk winst te halen, hoeveel inzet er ook al is.
- Dat is op zoek gaan naar en samenwerken met andere organisaties die zich ook sterk maken voor de bevordering van de positie van vrouwen en meisjes. Zo uit de losse pols noem ik dan: andere serviceclubs, de NVR, Women=men, Womenontheweb, de Federatie van Vrouwen uit Turkije in Nederland, E-quality, Heforshe, the White Ribbon campaign en zo zijn er nog zoveel meer. Het Uniebestuur is begonnen die organisaties eens te inventariseren en verder bij de clubs bekend te maken. Samen sta je nu eenmaal altijd sterker en wij moeten er mijns inziens voor zorgen dat wij weten met wie wij onze krachten kunnen bundelen en ook dat die andere organisaties niet om ons als grootste serviceorganisatie voor vrouwen in Nederland heen kunnen.

Kortom, laten we gaan of blijven dromen over wat we allemaal willen, groots dromen, indrukwekkend en trots, omdat we ook weten dat 'met z'n allen' die grootse dromen echt wel bereikbaar zijn.

Ingrid Blaauw
Uniepresident

De Soroptimist is het magazine voor Soroptimisten in Nederland, Suriname en Curaçao. Het magazine verschijnt vier keer per jaar.

Redactie-adres
redactie@soroptimist.nl

Deadlines en verschijningsdata

Nr. 83/2
deadline teksten: 7 november 2015
verschijningsdatum: 16 december 2015

Nr. 83/3
deadline teksten: 8 februari 2016
verschijningsdatum: 18 maart 2016

Redactie
Helma Coolman (hoofdredacteur)
Coosje Hoekstra, Rose-Marie Kaanen,
Karin van der Kar, Heleen Schoonen,
Dietlindt Seijssener, Heleen van der Sluys
en Ally de Vries.

Ontwerp
Myrthe Bergboer (Caplan, Arnhem)

Opmaak
Vincent Smits

Fotografie
Rose-Marie Kaanen, Karin van de Kar, Janita Sassen

Visagie cover
Carla Strojickens, makeup4u

Advertenties
Soroptimini € 45,-
Soroptimini dubbel formaat met foto € 85,-
Overige mogelijkheden en tarieven op aanvraag via
redactie@soroptimist.nl

Productie
Ecodrukkers
www.ecodrukkers.nl

Bureausecretariaat Soroptimistcentrum
www.soroptimist.nl
(020) 692 29 21 (ma t/m do: 10.00-13.00 uur)
info@soroptimist.nl

Alle overige informatie over het Uniebestuur vindt u op de website: www.soroptimist.nl

Informatie omtrent lidmaatschap kunt u vinden op www.soroptimist.nl of inwinnen via het bureausecretariaat: telefoon (020) 692 29 21.

Deze uitgave van De Soroptimist is mede mogelijk gemaakt door Ecodrukkers. Het magazine is duurzaam gedrukt met plantaardige inkt op verantwoord FSC papier en is geheel klimaatneutraal.

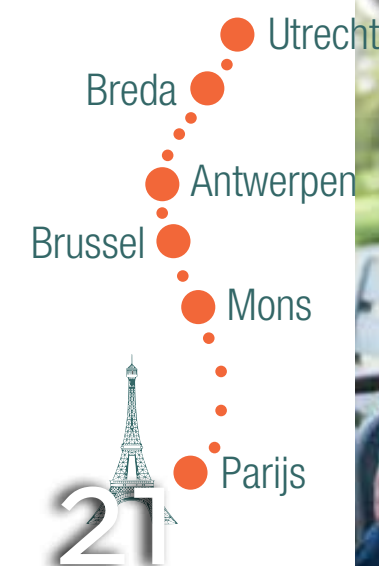
www.soroptimist.nl
www.soroptimisteurope.org
www.soroptimistinternational.org

ISSN: 1878-8742

COLOFON

inhoud

Kort nieuws	4
Coverstory Nicolette van der Ben: avontuurlijke geest	6
Club- en regionieuws	10
De Kwestie Aardbevingen in Groningen	12
Club- en regionieuws	14
Zomervergadering 2016 In Rhenen en Veenendaal	15
Vakvrouwen In overheidsdienst	16
De Leestantes van club Rotterdam	18
Unienieuws	20
Governor's meeting In Lissabon	20
Climate Miles Voor leefbare aarde	21
Dossier: Irene Hemelaar Onze LBTI-vrouw bij de VN	22
Club- en regionieuws	25
Werkconferentie Hoe blijven we (ver-)binden?	26
Club- en regionieuws	26
SI Conventie Istanbul Educate to Lead	28
Club- en regionieuws	31
Op bezoek bij... Club Waterland	32
Profiel Riek van der Vlag over netwerken	34
Syrië 'Back to School' Concert Misha Fomin Fotograaf steunt Syrië 'Back to School'	37 37 38
Estafette Neeltje Fischer 50 jaar fysiotherapeut	40
In Memoriam	42

6

21

18

22

Lintje voor **Tense Maats**

Tense Maats-Holm van club De Eemsmond is bij koninklijk besluit benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau. Zij kreeg deze onderscheiding uitgereikt vanwege haar grote verdiensten in haar vele functies als bestuurder bij diverse organisaties en opleider binnen haar vakgebied, de farmacie, en ook vanwege haar grote betrokkenheid en haar vele functies op maatschappelijk gebied. Tense Maats is werkzaam als apotheker, waaronder 26 jaar als gevestigd apotheker in haar apotheek Wildersgang, de eerste zelfstandige apotheek te Delfzijl. Deze apotheek werd in 1950 gesticht door haar moeder, Tense Holm-Vaandrager, die als charterlid aan de basis heeft gestaan van onze club en die als ons oudste lid volgend jaar haar honderdste verjaardag hoopt te vieren. Als Soroptimist is ze lid, bestuurslid en president geweest bij drie Soroptimistclubs: Groningen-Oost (1975-1982), Hilversum e.o. (1982-1986) en De Eemsmond (1986- heden). Ze speelt een centrale rol in onze club: bij conflicterende belangen en morele kwesties wordt altijd haar mening gevraagd.

Bea Blokhuis
club De Eemsmond

Jo de Laater, oud-hoofdredacteur De Soroptimist overleden

Op 24 juni is Jo de Laater overleden. Jo was Soroptimist en tot op hoge leeftijd lid van club Rhenen/Veenendaal. Velen kennen Jo vooral als hoofdredacteur van De Soroptimist. Een functie die zij vervulde van 1995 tot 2004. In die 9 jaar heeft zij samen met het redactieteam bergen werk verzet. Dit blijkt wel uit de reacties die zij kreeg bij haar afscheid als hoofdredacteur, zowel van het Uniebestuur als collega's. Het waren lovende woorden over de wijze van samenwerken, maar vooral ook over de grote deskundigheid van Jo.

Die deskundigheid had zij opgedaan tijdens haar werkzame leven als journalist. Een beroep waar ze zich als een vis in het water voelde, maar waarover ze ook goed kon relativeren, getuige haar advies tijdens een werkbericht in de club: "Geloof nooit voor 100% wat er in de krant staat, want de helft is waar en de andere helft is er bij gedacht of verzonnen". Dit was Jo ten voeten uit. Jo de Laater werd in 1933 geboren in Willemstad op Curaçao. Haar leven lang bleef ze een speciale band houden met haar geboorteland. Maar haar leven speelde zich toch vooral af in Nederland. Als Soroptimist was ze heel actief. Zo was ze mede-oprichter van 'haar' club Rhenen/Veenendaal, waar ze diverse bestuursfuncties bekleedde, ook tijdens haar hoofdredacteurschap. Een jaar of vier geleden nam de gezondheid van Jo af en twijfelde ze of ze nog wel lid kon blijven van haar club. Ze kon geen auto meer rijden en was afhankelijk van andere clubleden. Uiteindelijk verhuisde ze naar een verzorgingstehuis en besloot ze haar lidmaatschap op te zeggen, al bleef ze tot op het laatst vriendin van de club en kreeg ze regelmatig bezoek van clubleden.

Helma Coolman

Met dank aan Monica Brouwer
club Rhenen/Veenendaal

Tips voor het maken van een goede foto

- Gebruik een goed fototoestel of smartphone, het liefst vanaf 5 megapixels. Een bruikbare foto is bij voorkeur 1 MB voor een klein beeld (zoals bij Club & Regionieuws vaak wordt gebruikt). Voor grotere beelden moet je denken aan 20 MB (halve pagina).

- Vaak ontvangen we leuke foto's maar zijn ze onscherp door zogenaamde bewegingsonscherpte, doordat je beweegt tijdens het fotograferen. Dit kun je voorkomen door een (klein) statief te gebruiken. Als je geen statief hebt dan kun je de camera laten rusten op een tafel, kast of iets dergelijks.

- Bekijk naderhand de foto's even op de computer: op een klein schermje lijkt een foto vaak scherp maar op een groter computerscherm kan dit nog wel eens tegenvallen!

- Wees creatief. Foto's met een cheque zijn leuk, maar om bij de helft van de artikelen een foto met een cheque te zetten... Het is voor ons als redactie fijn om te kunnen kiezen uit een aantal beelden (sfeerimpressies, een detailfoto).

- Fotografeer het liefst bij daglicht, natuurlijk kan het soms niet anders dan binnen, probeer dan toch gebruik te maken van binnenvallend daglicht. Kunstlicht geeft vaak een gele zweem over de foto.

- Foto's met op de achtergrond een groot white-screen (zoals voor presentaties) doen het meestal niet zo goed.

- Fotografeer (vooral met zeer zonnig weer!) met de zon in de rug. De mooiste tijd om foto's te maken is niet als de zon hoog aan de hemel staat, maar als de zon wat lager staat: kleuren worden voller en warmer en er is minder kans op overbelichting van lichte delen op de foto.

14
november
2015

Jaarlijkse Werkconferentie in De Reehorst te Ede

Op 14 november is er de jaarlijkse werkconferentie voor PWI'ers van de clubs. Deze keer in conferentiecentrum De Reehorst in Ede. We beginnen om 10.00 uur. Centraal staat het thema Advocacy: hoe kunnen we op effectieve wijze uitdragen wat we willen bereiken? Ook willen we samen ons standpunt bepalen over de aandachtsgebieden van SI. Hiervoor willen we werken met zgn. 'communities'. Die hebben we ingedeeld in de volgende thema's:

1. Onderwijs
2. Stop geweld tegen vrouwen
3. Economische zelfstandigheid
4. Voedselzekerheid
5. Gezondheidszorg
6. Duurzaamheid van het milieu
7. Water & sanitatie
8. Bijdragen aan conflict- en vredesoplossingen
9. Hulp bij rampen

Geef je op voor deze conferentie via de website: <http://aanmeld.soroptimist.nl/aanmelden/> en laat daar ook weten in welke community je wilt meepraten. Deelname inclusief lunch is € 17, 50 per persoon.

Nafiss Nia

In het vorige nummer is helaas onvermeld gebleven dat Nafiss Nia ook Soroptimist is en lid van club Amsterdam Centrum/West. Op haar verzoek maken we dat graag goed in dit nummer!

24
april
2016

Save the date!

Op 24 april 2016 vindt er een concert plaats van pianist Misha Fomin in de grote zaal van het Concertgebouw te Amsterdam. Dit zal gebeuren in het kader van Muziek voor Syrië B2S. Lees meer op pagina 31.

Soroptima Forma

Xiao Chun Zheng

- Eigenaar van Xiao Chun
- Modeontwerpster
- club Amsterdam Amstel

Ik ben geboren en opgegroeid in een klein dorpje in China. Tussen mijn dertiende en vijftiende heb ik heel hard moeten werken als naaister in een kledingfabriek in China. Zo heb ik al vroeg vaardigheden geleerd die nog steeds van pas komen. Nu werk ik als modeontwerpster, gespecialiseerd in het integreren van Oosterse esthetiek in Westerse mode. In 2000 ben ik naar Nederland gekomen. Nederland en haar goede-doelen-organisaties, zoals bijvoorbeeld UAF en Soroptimisten, hebben mij een mooie toekomst gegeven en mij enorm geholpen. In Nederland heb ik de kunstacademie in Utrecht (Fashion Design) doorlopen en mij verder kunnen ontwikkelen als modeontwerpster. Hier heb ik ook Barbie leren kennen, voor mijn twintigste had ik hier nog nooit van gehoord. Na mijn opleiding Fashion Design ben ik de theaterwereld ingerold. Dat beviel zo goed dat ik steeds meer opdrachten ben gaan doen in de theaterwereld. In mijn huidige werk als costumière ben ik betrokken geweest bij verschillende bekende theaterproducties zoals Sonneveld, Dreamgirls en Operanijetrijne. Ook neem ik privéopdrachten aan voor bijvoorbeeld het ontwerpen en maken van trouwjurken. Mijn omgebouwde woonkamer is mijn eigen atelier. Om niet te vereenzamen wissel ik mijn modeontwerp-werkzaamheden af met werk waarbij ik graag samenwerk met anderen, zoals mijn recent beëindigde baan als eerste beveiliging bij het Stedelijk Museum. In mijn ondernemerschap heb ik altijd veel profijt gehad van mijn nieuwsgierigheid en mijn contacten, waaronder mijn lidmaatschap van de Soroptimisten.

www.xiaochun.nl | sofiezheng@gmail.com

Nicolette van der Ben

Geboren
Juni 1938, Hilversum

Opleiding
1950-1955
HBS Hilversum
1958-1963
HTS Utrecht, bouwkunde

Werk
1955-1957
medewerker electro-technisch bureau en tekenaar bij bureau waar statistische gegevens in grafieken werden omgezet
1964-1989
Bouwkundig ingenieur bij NS: bouw en vernieuwing van stationsgebouwen
1989-2000
Projectleider en hoofd Bouwmanagement bij Holland Railconsult (geprivatiseerd en van NS losgekoppeld ingenieursbureau,): directie en begeleiding bij realisering van gebouwen en installaties

Vrijwilligerswerk
Internationale vrijwilligershulp (bouwen, uitgraven, renoveren) in Algerije, Zwitserland, Duitsland en Frankrijk.
Bouw- en verbouwwerkzaamheden in dorp voor ontheemden (Dordogne, Frankrijk) ter ondersteuning van arts uit Lambarene Van 2008 tot heden actief in Experiment Zelfbeheer Hoekwierde (Almere-Haven)

Soroptimist sinds
1977

Lid van
Club Almere

Auteur: Coosje Hoekstra
Foto's: Janita Sassen

O N D E R N E M E N D E P E N S I O N A D A N I C O L E T T E V A N D E R B E N

‘Kom maar vroeg want ik moet nog met De Braamsluipers op pad’

“Wanneer wil je komen? Is dat een donderdag? Oh, dan ga ik altijd met De Braamsluipers op pad, maar oké, kom maar vroeg”. Wil je met Nicolette van der Ben uit Almere een afspraak maken, dan vraagt het wat gemanoeuvrereer in de agenda. Ze is aan het snoeien en schoffelen in haar wijk, met andere vogelaars op zoek naar bijzondere vogel-exemplaren of ze is onderweg uit of juist weer op weg naar haar geliefde Frankrijk. Met haar 77 levensjaren is Nicolette al lang gepensioneerd, na ruim 36 jaar full time werk, “En nog geen seconde heb ik me verveeld”. In 1977 werd ze lid van club Amersfoort en na haar verhuizing naar de Flevopolder presenteerde ze zich in 1997 als mede-oprichter met de andere leden van de kersverse club Almere.

Rustige jaren na de pensionering? Niet voor Nicolette van der Ben. “Ik ben enigszins rusteloos, heb een avontuurlijke geest en een passie voor reizen, van huis uit meegekregen”. Sinds ze is gestopt met werken heeft Nicolette tijd en energie om de wereld verder te ontdekken. En dat hoeft niet altijd in de uithoeken van Europa te zijn. In haar geliefde woonplaats Almere-

Haven, specifiek nog, in haar eigen wijk Hoekwierde, zet ze samen met anderen energiek de schouders onder het optimaal maken en houden van de woonomgeving. Zelfbeheer, een begrip dat uitstekend past bij Nicolette. Met plezier laat ze ambtenaren uit Nederland en ook uit het buitenland zien hoe dat nou gaat, dat zelfbeheer. Daarover later meer. Eerst het verhaal hoe ze vanuit Hilversum in Almere terecht kwam.

Pioniersmentaliteit

“Als bouwkundig ingenieur bij NS was ik betrokken bij de aanleg van de Flevolijn, jaren 80. Het was hier nog leeg, je proefde de pioniersmentaliteit. Hier wil ik wonen, wist ik meteen. Die ruimte, die mogelijkheden”. En Nicolette voegde de daad bij het woord.

Ze kocht een huis – “een klein huisje hoor” – in Almere-Stad en woonde er twaalf jaar tot haar genoegen. “Met een erfenisje na het overlijden van mijn moeder kocht ik later een huis met logeerruimte, hier in Hoekwierde, Almere-Haven. Het geluk lachte mij toe, het hele huis opnieuw geschilderd en gestukadoord, de tuin aangelegd, klaar. Maar wat denk je, de wijk bleek te verzakken, al een halve meter, en moest worden opgehoogd, inclusief alle infrastructuur die onder de grond lag. Je weet niet wat voor kaalslag dat betekende. En wat voor pak zand we voor de deur kregen! Maar na die enorme klus van twee jaar werd de wijk weer mooi. En toen realiseerden we ons met een stel mensen in de buurt: willen we het mooi houden dan moeten we zelf actief worden. En zo kwamen we op het begrip zelfbeheer”.

“Ik bemoei me graag ergens tegen-aan”, geeft Nicolette onomwonden toe, “En dus was ik van de partij. Bovendien hou ik van actief bezig zijn.

Planten, snoeien, schoffelen, maaien, wat er maar moet gebeuren. Sinds 2010 beheren we als bewoners van de Hoekwierde zelf de openbare ruimte, de speelplaatsen, al het groen, de prullenbakken, de bankjes. In ruil voor tienduizend euro per jaar en wat materiaal van de gemeente. We hebben als buurt – 142 woningen – nu een grote maaimachine aangeschaft en een paar bewoners haalden een diploma om het gevaarte te bedienen en te onderhouden”. En dan realiseer je je als bezoeker waarom de wijk Hoekwierde er zo aangenaam uit ziet: het gras is overal gemaaid, aan brugleuningen en lantaarnpalen bloeien de petunia's uitbundig, er liggen mooie wandelpaden langs het water, plekjes met een bankje, goed onderhouden plantsoenen. En dat alles zonder dat het een obsessief aangeharkte indruk maakt. Zoals gezegd maakt Nicolette deel uit van De Braamsluipers, een groep buurtbewoners die elke donderdag buiten werkt. En elke laatste zaterdag van de maand zet de hele buurt de schouders er onder, maar liefst ne-

gentig mensen. Ze legden een jeu-de-boules-baan aan en plaatsten klimbomen en doelpalen. De buurtbewoners maakten wandelroutes, zorgden voor kunstwerken en de kinderen schilderden de prullenbakken. Nicolette en de andere actievelingen in deze wijk in Almere-Haven vertellen graag dat ze niet aan de slag zijn om de gemeente te ontlasten, maar omdat ze het zelf zo fijn vinden om te doen. Met een prachtig aangelegde en goed onderhouden woonomgeving als resultaat. “En gezelligheid in de buurt, ook heel belangrijk!”, vindt Nicolette van der Ben.

Wat? Een meisje? Op de HTS?

Aanpakken, de handen uit de mouwen steken, dat zijn begrippen die goed bij Nicolette passen. “Haha, klopt. Al dat geleer was in mijn jeugd niks voor mij. Ik heb vijf jaar op de HBS gezeten, maar niet afgerond. In plaats van te leren was ik te vinden bij de garage tegenover ons huis in Hilversum: helpen bij de pomp, in de garage hand- en spandienst verlenen. En ik wou bij

de krijgsmacht, jeeps, vrachtwagens! Maar ja... dat ging niet door: ik was te jong!”. Nicolette zocht haar heil in enkele baantjes, maar aardde nergens lang. Ze zag in dat ze toch meer moest leren en reisde uiteindelijk met haar moeder naar Amsterdam om zich aan te melden bij de HTS. Wat? Een meisje? Dat gaat mooi niet door, meldde de directeur, daar is onze school niet op ingericht. Maar de aanhouder won en Nicolette ging naar de HTS in Utrecht, daar zaten vijfhonderd jongens op en al vier meisjes. Ze voelde zich er meteen thuis en haalde zonder problemen haar HTS-diploma.

Een van haar eerste stages bracht haar bij het bouwkundig bureau van de NS. “Als een vis in het water, ook door een heel goede begeleiding. Het baarde natuurlijk wel opzien, zo'n meisje in de mannenwereld, maar daar zat ik niet mee”. Via enkele andere stageplaatsen – onder meer in de Franse Dordogne, waar ze enkele zomers achter elkaar meehielp een dorp voor ontheemden te bouwen en te onderhouden – en korte dienstverbanden elders meldde ze zich na haar afstuderen weer bij de NS en werd er meteen aangenomen. “Op 1 april 1964 begonnen en in 2000 afgezwaaaid. In het begin vooral tekenen en rekenen – en alles wat er gedaan moet worden om een station te bouwen – en ik eindigde als hoofd bouwmanagement bij het van de NS losgemaakte ingenieursbureau dat nu Movares heet. Geweldig, met veel jongeren aan wie ik mijn kennis kon over-

dragen. En die ik in die nieuwe markt-gerichte organisatie van truijongens kon omzetten naar professionals met stropdassen. En ikzelf in zakelijk mantelpak? Ha, nee, ik draag nooit een rok. Maar wel altijd een keurig jasje hoor”. Het keurige jasje is nu niet meer nodig, de ondernemende en onverschrokken geest zal bij Nicolette wel altijd blijven. “Heb ik van mijn ouders. We hadden thuis geen auto, maar we reisden wel elk jaar naar Frankrijk, met

de trein. Op het Gare du Nord in Parijs een paar uur over? Hup, bagage in depot en met z'n allen – ouders, de twee jongere zusjes en ik – lopende naar het Louvre. Later, na het overlijden van mijn vader, ging ik elk jaar een paar weken met mijn moeder op reis. Ze is 97 jaar geworden en ze bleef tot op zeer hoge leeftijd reizen. En ze had zoveel kennis van de landen waar we heen gingen!”. Met haar vader deelde Nicolette de liefde voor de bergsport. Met trots laat ze in haar werkkamer een spectaculaire foto zien van een bergbeklimmer in vol ornaat hangend aan een steile bergwand. “Dat ben ik, op een van de reizen met mijn vader”. Op haar 77-ste onderneemt ze dergelijke acties niet meer, maar voor een ornithologische reis naar Frankrijk kun je haar 's nachts wakker maken.

En dan hebben we het nog niet eens uitgebreider gehad over kunst. Of over postzegels. Over vogels...

“En ikzelf in zakelijk mantelpak? Ha, nee, ik draag nooit een rok. Maar wel altijd een keurig jasje hoor”.

Eindhoven brengt auto naar Letland voor ouderenzorg

Op dinsdag 7 juli heeft een delegatie van club Eindhoven persoonlijk een bedrag van 7200 euro overhandigd aan de Letse Stichting Give a Hand in Zaube. Van dat geld werd in Letland een auto gekocht waarmee oudere mensen die in isolement op het Letse platteland leven naar het zorgappartement van Give a Hand in het dorp kunnen worden gebracht. Daar kunnen zij een bad nemen, hun was doen en de dokter bezoeken. Zo worden de ouderen weer deel van de gemeenschap en hoeven zij niet naar een verzorgingshuis.

In 2007 startte in Zaube het project Give a Hand (www.giveahand.nl). Het initiatief hier toe werd genomen door een Nederlandse, Margriet Lestrade, die al enige jaren op het Letse platteland woonde. Het was een doorslaand succes en ouderen keken reikhalzend uit naar het bezoek van de dokter. Een enquête maakte de ernst van de situatie duidelijk. Schrijnende eenzaamheid, geldtekort en de onmogelijkheid om zichzelf, kleding en beddengoed te wassen, maakte dat de stichting een appartement kocht naast de dokterspraktijk. Het geld voor de aanschaf werd mede bijeengebracht door de vrouwen uit het dorp die prachtige sokken en wanten breiden, die verkocht werden in Nederland. De gemeente betaalt de vaste lasten en financiert vanaf september 2015 een halftime coördinator die ook de auto bestuurt. De volgende droom is een uitleendepot van medische hulpmiddelen, zoals krukken, rollators en rolstoelen. Na ons bezoek aan Zaube hebben we in Riga de President van Soroptimistclub Riga ontmoet, die ons heel hartelijk ontving.

Linda Dekkers, Joke van Dijk, Welmoed van Seunter en Ans van der Velden club Eindhoven

Gastspreker NCTV op 10 december bij club Utrechtse Heuvelrug

Club Utrechtse Heuvelrug organiseert dit jaar de jaarlijkse 10-december-bijeenkomst voor de regio Midden-Nederland. Op donderdag 10 december, de Dag van de Rechten van de Mens, is er vanaf 20.00 uur een lezing in Maarsbergen. Gastspreker is dr. A.P. (Annemiek) Nelis, directeur Bewaking, Beveiliging, Burgerluchtvaart bij de Nationaal Coördinator Terrorismedebestrijding en Veiligheid (NCTV) van het Ministerie van Veiligheid en Justitie. Soroptimisten uit de regio zijn met introducé welkom vanaf half acht in het sfeervolle clubhuis van Golfclub Anderstein, Woudenbergseweg 13a te Maarsbergen. De koffie/thee staat klaar. Als je wilt kun je voorafgaand een hapje eten (dagmenu) in het restaurant van de vereniging. Na afloop van de lezing is er ruimte om na te praten onder het genot van een drankje. Meer informatie sturen we per mail naar de besturen van de clubs in de regio. Voor alle leden is de informatie te lezen op www.soroptimist.nl. Nu al aanmelden? Dat kan door een mail te sturen naar utrechtseheuvelrug@soroptimist.nl.

Monique-José Timmermans club Utrechtse Heuvelrug

Emmense Soroptimisten terug van 'zomerreces'

De Emmense Soroptimisten starten na de zomervakantie al jaren met een buitenactiviteit, waarbij ook partners en (klein)kinderen worden uitgenodigd. Op de laatste zondag van augustus was het in Noord-Nederland stralend en warm weer, ideaal voor een wandeltocht over de hei. Dankzij de extra scherpe ogen van een Drents Landschap-gids doorkruisten de Soroptimisten en familieleden een ongerept natuurgebied in Zuidoost Drenthe met een rijke oogst als gevolg: addervelletjes, een bewoonde dassenburcht, het mysterieuze plantje duivelsnaaigaren, een ijsvogel, spinnennesten, pitrussen, bekertjesmos en bloeiende heide. En tussendoor werd aangenaam gekeuveld over de vakantie, belevenissen in de zomer en bijzondere soroptimistenactiviteiten die op stapel staan. Na de wandeling volgde aan de rand van twee natuurgebieden een high tea in de boomgaard van Theehuis De Stobbe in Dalerpeel. Zoet, pittig, zout, alle smaken passeerden de revue. De jongere garde had in no time het bordje met zoetigheden van hun etagère leeg en ontwikkelde zich snel tot uitstekende onderhandelaar met de volwassenen: wie wil nog een omeletje? (kwark met mandarijn), dan wil ik graag die brownie. Hier zijn nog druiven, mogen wij dan de chocolaatjes? Heel fijn om zo de tijd te hebben weer met elkaar in gesprek te zijn, vinden de Emmense Soroptimisten. Op de clubbijeenkomsten is daarvoor vaak minder de gelegenheid vanwege agenda, spreker en werkdruk.

Soroptimisten en kinderen op de hei in Drenthe

Coosje Hoekstra club Emmen

65 JAAR CLUB BREDA

Van Mejuffrouwen naar Moeders en Dochters

Op 8 juli 1950 vond de inauguratie plaats van club Breda, de 22^e club in Nederland en de eerste in het zuiden van het land. De journalist van de plaatselijke krant schreef destijds dat de club 'onder gunstige omstandigheden ten doop is gehouden'. Moge dit een voorteken zijn van een 'bloeiend leven'. En zo geschiedde natuurlijk.

De eerste Bredase President was mejuffrouw dr P.W. Moens. Veruit de meeste leden van de club waren mejuffrouwen; ongetrouwde dames die dus een beroep konden uitoefenen. Die tijden zijn gelukkig veranderd. De club bestaat nu uit dertig vrouwen met heel verschillende beroepen en achtergronden. Club Breda vierde haar 65 jarig bestaan met een Moeders en Dochters Dag op zondag 27 september. Deze middag stond geheel in teken van de bijzondere relatie tussen moeders en dochters. Het evenement trok zo'n honderd gasten, waaronder ook een aantal enthousiaste Soroptimisten uit Antwerpen waarmee de club Breda veelvuldig contact heeft. Uiteraard waren er veel moeders met dochters aanwezig maar ook enkele vaders en zonen. Geïnspireerd op de beroemde TED Talks (korte lezingen over Technology, Entertainment, Design) werd een serie MeD Talks (over Moeders en Dochters) gehouden. De sprekers (een psycholoog, gynaecoloog, marketeer, oud-legerpredikante, familierechtadvocaat, vrijwilliger van

De drukbezochte Moeders en Dochtersdag (foto: Erna Hoek)

Biesbosch boottocht

Unicef en een zoon-vader-broer-do-cent) belichtten de moeder-dochter relatie vanuit hun beroep, passie of privéleven. Recht uit het hart. Het ging onder meer over stiefmoeders, vluchtelingen en moeders in de bijbel. We sloten af met een mannelijke en openhartige blik op het mysterie moeders en dochters. Club Breda maakte ook een korte film waarin vier leden van de club en hun moeders of dochters geïnterviewd werden over hun relatie. Ze vertelden over elkaar vasthouden maar ook over de noodzaak om elkaar los te laten en een nieuwe balans te vinden. Wat vooral duidelijk werd is dat de relatie tussen moeders en dochters verandert door de jaren heen maar altijd belangrijk en bijzonder blijft. Deze film is terug te zien op internet. Er waren afbeeldingen te zien die moeders en dochters van elkaar maakten tijdens spe-

ciaal georganiseerde workshops deze zomer. Verder waren er die middag exposities, muziek van Jazzith, een Altijd Prijs Loterij en informatiestands. We sloten af met een mooie cheque voor Syrië 'Back to School'. De nestor van de club, Lily Oey, had nog een verrassing in petto. Ze trakteerde alle Bredase Soroptimisten op een etentje en een boottochtje door de Biesbosch. Onze grande dame Lily wilde op deze manier graag alle clubleden bij elkaar brengen op een dag helemaal voor onszelf. En dat is gelukt. Een uitgebreid verslag over Moeders en Dochters Dag en de film vind je op de website en op www.facebook.com/SoroptimistBreda.

Monique Mols club Breda

AARDBEVINGEN HOUDEN GRONINGSE SOROPTIMISTEN IN HUN GREEP

‘Kedenggg, daar schiet je stoel omhoog’

Tekst: Coosje Hoekstra
Foto's: Suzanne Mager

Vanaf 1963 wordt in Groningen gas gewonnen door de Nederlandse Aardolie Maatschappij, de NAM. Dat leverde de schatkist tot nu toe 265 miljard euro op. Door de winning ontstaan bodemdalingen met aardbevingen tot gevolg. Wat bewoners in Noord- en Oost Groningen al jaren roepen, is begin dit jaar door de Onderzoeksraad voor Veiligheid bevestigd: alleen de opbrengsten telden en men was blind voor de veiligheid van de Groningers. Heel veel woningen zijn beschadigd en onverkoopt, mensen leven in angst en stress.

De berichtgeving is al indringend, maar een gesprek met twee direct gedupeerden maakt nog veel duidelijker wat de gevolgen van de gaswinning en de aardbevingen zijn. Leny de Boer uit Holwierde en Bea Blokhuis uit Delfzijl – lid van club De Eemsmund – hebben beiden schade aan hun woning en zijn daarmee geen uitzondering. Woede, wanhoop, verbijstering en zorgen zijn gevoelens die iedereen in de regio kent. In de manier waarop met de problemen wordt omgegaan zijn grote verschillen. De een wil de scheuren direct hersteld hebben, de ander wacht af of er misschien nog meer schade ontstaat. Dat laatste is geen gekke gedachte, want in de provincie Groningen zijn dit jaar alleen al honderd bevingen geregistreerd. “Kedenggg”, doet Bea Blokhuis voor, “Daar gaan je stoel en je computer weer omhoog. Of er gaat een soort golfbeweging door je kamer, weer een beving, weer een scheur. Dat komt zo vaak voor”. Neem Leny de Boer, 88 jaar, voormalig hotelhouder en nu genietend van haar huis en tuin in Holwierde. “Maar dat genieten kreeg een flinke knauw toen ik vorig jaar een grote scheur ont-

dekte in een buitenmuur, van onder tot boven! En kort daarna begon ook de natuurstenen vloer in mijn woonkamer te scheuren.” De expert van de NAM erkende dat het een gevolg was van de gaswinning, de schade zou worden vergoed. Maar toen kwam het: “U moet uw huis uit”, zei het bouwbedrijf, “Die hele vloer moet eruit en al die tijd kunt u hier niet blijven wonen”. Leny schrok enorm. Haar huis uit, hoe lang dan, en waar moest ze heen? “Ik begin wat moeilijker te lopen en dan voel je je op je eigen plaats het beste. Daarom heb ik uiteindelijk gezegd: de schade aan de buitenmuren laat ik herstellen, maar de vloer binnen niet.

Ik wil mijn huis niet uit. Het hele gedoe kost me teveel energie”.

Aardbevingsactiviste

Bea Blokhuis (56): “Ik herken dat gevoel. Een grondige make-over van een deel van mijn huis – noodzakelijk omdat twee binnenmuren naar buiten en naar beneden verschoven - werd gevolgd door nieuwe schade. Na herstel bleek het dak onveilig op die muren te staan en was er weer schade, zowel aan eerder beschadigde als aan andere muren. Het is zo’n ellende, je kunt eigenlijk elke dag wel gaan zitten janken”. Maar dat laat Bea niet gebeuren. Naast haar full time baan als docent Grieks en Latijn aan de Rijksuniversiteit en het Willem Lodewijk Gymnasium in Groningen staat ze op de barricaden. “Ik zit in het aardbevingsactivisme. Dank zij hard roepen staat de problematiek nu wel op de kaart, nadat de NAM en de overheden jarenlang de problemen hebben weg gelachen”. Bea vertelt smakelijk hoe goed ze inmiddels kan flyeren en met pannendecksels lawaai kan maken. “En ook nog met een gek petje op. Samen met andere actiegroepen roert “mijn club”, de Groninger Bodem Beweging, zich danig. We informeren mensen, voeren juridische procedures en stellen lastige vragen aan de NAM en aan de overheid. Soms op de rand van het

juridisch toelaatbare, maar dat hoort bij het actievoeren”. Voor Bea is cruciaal dat de veiligheid in het geding is. Kun je levend uit je huis komen als de grote klap komt? Moet er een ijzeren kooiconstructie omheen? “Uit onderzoek blijkt dat bestaande huizen niet volledig bevestigingsbestendig gemaakt kunnen worden. In feite wordt er met onze veiligheid geëxperimenteerd. De eerste euforie over de vergoeding van de schade is alweer voorbij. Als je schade is hersteld volgt er nieuwe schade, en nog eens, en nog eens... Je moet steeds weer van voren af aan beginnen. Langzamerhand ben je geneigd te denken: stort het in, dan stort het in...”

Maar het meest stoort me nog dat er nu dan wel over schadeherstel, vergoeding, compensatie voor waardedaling en zo wordt gepraat, maar nooit over de schade aan mensen. De scheurende huizen, de angst voor nieuwe bevingen en de verslechterende economische omstandigheden zorgen voor stress en psychische nood. En wat dacht je van het teloor gaan van ons erfgoed, onze unieke Romaanse kerken bijvoorbeeld? Of de prachtige Groningse boerderijen?”.

Reddingsboot

Bea zet haar gevoelens van woede om in actie. “Ik heb bij de NAM al eens een reddingsboot gedeclareerd, vanwege overstromingsgevaar. De dijken zijn namelijk niet aardbevingsbestendig, dat hebben ook de NAM en de overheid moeten toegeven. En met mijn huis in Delfzijl zit ik direct in de gevarezone. Die boot hoefden ze niet vergoeden, zochten juristen uit, dat moest het waterschap maar doen”. Met grimmig genoegen combineert Bea zo het serieuze met het ludieke, “Dan kan ik er tenminste nog eens om lachen. Zolang de gaswinning niet is gestopt blijf ik op de barricaden staan.

Het moet bij iedereen doordringen, zeker bij de regering, dat dit een probleem van alle Nederlanders samen is en niet alleen van de Groningers. Die gaswinning moet NU stoppen. Dan is over 50 jaar alles uitgetrild”.

Edelsmid Arne van Hulzen was aan het werk in zijn atelier in Zeerijp, maar had zijn hoofd vooral bij de heftig demonstrerende provinciegenoten tijdens het bezoek van minister Kamp. Opeens wist hij het: hij kon ook protesteren. En wel door een aardbevingsspel te maken! De zilveren speld symboliseert de provincie Groningen die wordt verscheurd door bevingen vanuit het epicentrum Loppersum. Veel Groningers dragen de speld als symbool van protest. Koning Willem Alexander kreeg een exemplaar tijdens een werkbezoek. Het Groninger Museum nam de speld op in haar kunstcollectie. Arne van Hulzen is de zoon en opvolger van edelsmid Marian van Hulzen, al 30 jaar lid van club De Eemsmund. Zij ontwierp en maakte de presidentsbroche van de Unie en de landelijke Soroptimistbroche.

Zutphen: je reinste MORE!

Zaterdag 20 juni is in alle opzichten een zonnige dag voor de leden van club Zutphen en de 100 gasten voor het Wine-Dine-Shine-evenement. Een evenement ten bate van Syrië 'Back2School', onderwijs voor kinderen met daardoor kans op toekomst. Wine en Dine is bekend, maar Shine?

Op 2 juni is in Gorssel het museum MORE geopend, het museum voor moderne en realistische kunst van Hans Melchers. Met een prachtcollectie, deels door Scheringa verzameld en deels aangekocht door de initiatiefnemers. Te zien zijn werk van Toorop, Pyke Koch, Westerik, Carel Willink en vele anderen. Kortom, je reinste 'Shine'. Met dit museum heeft de Achterhoek in korte tijd een geweldige voorsprong gekregen aan mogelijkheden om je te vermaken, te verwonderen en te ontspannen. Na een toelichting door een gids maken de gasten kennis met de ruim tweehonderd schilderijen en het prachtige gebouw. Hans van Heeswijk, de architect die ook de verbouwing van het Mauritshuis voor zijn rekening nam, heeft van het oude gemeentehuis van Gorssel een sfeervol en imposant museum weten te maken. Na zoveel kunst als voorgerecht, tijd voor proeverijen. Wijn, heerlijke amuses en daarna een keur aan verfijnde en uiteraard biologische gerechten. Ondertussen brengt de Brabantse veilingmeester Jan Regeer veertig kavels aan de man. Samen goed voor maar liefst €4000,-. Bijzondere etentjes, interessante excursies, samen naar een wedstrijd in De Kuip, een prachtige fotoreportage en nog veel meer. Totaal bracht deze actie €6400,- op. Het volgende project, kinderen in Peru, dient zich alweer aan en we merken dat een geslaagd project energie geeft! Hoewel we in Zutphen 'last' hebben van een enigszins stagnerend ledenaantal en dat soms de pret drukt, blijkt een passend fundraisingsproject een goed recept tegen deze tijdelijke bloedarmoede.

Alice Hilbers
club Zutphen

Schoolspullen voor brugklassers dankzij Soroptimisten Amersfoort

Voedselbank Amersfoort heeft, gesponsord door club Amersfoort, voor het tweede jaar een goed gevulde tas met schoolspullen uitgereikt aan circa veertig brugklassers. De schoolspullen zijn betaald uit de opbrengst van de bridgedrive die de Soroptimisten op 14 februari in de Koperhorst organiseerden. De rugtasjes zijn gesponsord door Ortholuna orthodontie te Amersfoort. Dinsdagmiddag 11 augustus namen de brugklassers de schoolspullen in ontvangst. Tevens kregen zij gelegenheid hun naam op de calculator te laten graveren. Deze kans werd met beide handen aangegrepen.

Sieta Koet
club Amersfoort

Soroptimisten maken Vrienden van Lievensberg blij

Op dinsdag 2 juni hebben ruim 125 mensen genoten van het overheerlijke Ziltdiner, in pop-up restaurant Visj in Bergen op Zoom. Al een aantal jaren verzorgt club Bergen op Zoom e.o. in het voorjaar een sfeervol Ziltdiner voor het goede doel. Met hun aanwezigheid hebben de gasten ervoor gezorgd dat er een mooi bedrag overgemaakt kan worden aan de Stichting Vrienden van Lievensberg. Voorzitter Jolanthé Krepel van de club overhandigde de cheque aan voorzitter Piet van den Kieboom van de Stichting Vrienden van Lievensberg. Het bedrag van € 1600,- komt ten goede aan de kinderafdeling in ziekenhuis Bravis, locatie Bergen op Zoom. Momenteel wordt deze afdeling volledig verbouwd en aangepast aan de eisen van deze tijd.

Lilian de Laet, club Bergen op Zoom e.o.

Maxima bij presidente Bommelerwaard

Vrijdag 22 mei was het feest in Zoetermeer. Koningin Maxima opende daar de scholen voor leerlingen met ernstige communicatieproblemen. Ze deed dit ter gelegenheid van het 125-jarig bestaan van het Dovenonderwijs in de regio Zoetermeer en Den Haag, en het 225 jarig bestaan van de moederorganisatie Kentalis. Regiodirecteur Tinie van Aalsum en haar collega's hebben het evenement gedurende driekwart jaar grondig voorbereid. De dag bood alles wat we verwachtten: oranjezon, een gevarieerd programma met zowel geschiedenis als bezoeken van lessen van leerlingen in de leeftijd van 4 tot 18 jaar, en een belangstellende, betrokken en ter zake kundige vorstin. Na anderhalf uur was het voorbij, want zo snel gaat het. De koningin vertrok naar een volgende afspraak, de leerlingen, ouders, leerkrachten en vele bezoekers in bewondering en trots achterlatend. Regiodirecteur Tinie van Aalsum is trots dat ze Hare Majesteit heeft mogen begeleiden. Ze had als Soroptimist graag met Maxima gesproken over haar belangstelling voor het Soroptimisme. Het programma en de beperkte tijd lieten dat niet toe.

Corry van Oostrom, club Bommelerwaard

Tekst: Monica Brouwer
Foto's: John Niessen

Zomervergadering 2016 in Rhenen en Veenendaal

president Gitte Niessen

Club Rhenen-Veenendaal heeft de handschoen enthousiast opgepakt om volgend jaar de Zomervergadering te organiseren. Ieder jaar wordt aan het eind van die bijeenkomst, op de eerste zaterdag in juni, bekend gemaakt welke club het jaar daarop de organisatie op zich neemt. We zijn gewend dat die club zich die dag dan ook aan de aanwezigen presenteert, meestal op een ludieke manier.

Dit jaar bleef het stil..., omdat er nog geen club was gevonden die de organisatie in 2016 wilde doen. Na een oproep van het Uniebestuur is club Rhenen-Veenendaal in dit gat gesprongen!

Enthousiasme en trots

Gitte Niessen, aankomend president van club Rhenen-Veenendaal is trots op 'haar' club. Zij vertelt: "Toen we in juni dit jaar met enkele leden op de fiets terug naar huis reden na afloop van de Zomervergadering in Doorn hadden we het er al voorzichtig met elkaar over. Zouden wij als club de organisatie niet op kunnen pakken? We zijn echt een club die van aanpakken weet, we hadden dit clubjaar in december net ons lustrum achter de rug met de organisatie van een lezing in het kader van de Dag van de Rechten van de Mens. We draaien onze hand ook niet om voor de organisatie van een kroegenbridgedrive of een pubquiz. Als club zijn we met elkaar écht in beweging, het is niet voor niets dat we als thema voor het komende jaar 'Soroptimisten in beweging' hebben gekozen. We gaan voor de doelen die we gekozen hebben en die

Zicht op de Rijn en de Betuwe vanaf de Grebbeberg in Rhenen.

passen bij het Soroptimisme". Tijdens een clubweekend in juni zijn de eerste ideeën voor de invulling gesmeed en direct daarna is een kleine club aan de gang gegaan om te verkennen of we een geschikte locatie konden vastleggen en of het financieel haalbaar zou zijn. We kunnen daar kort over zijn, dat onderzoek is positief uitgevallen, waardoor de club volmondig en unaniem besloten heeft de Unie te laten weten de klus te willen klaren.

Aantrekkelijk programma

Veenendaal ligt midden in het land en is voor iedereen uit alle uithoeken van Nederland goed bereikbaar. De locatie is vastgelegd; we starten en eindigen de dag in Hotel Van de Valk in Veenendaal. Een spiksplinternieuwe locatie, direct aan de snelweg A12 en op loopafstand van het treinstation Veenendaal-de Klomp. 's Ochtends de traditionele Zo-

mervergadering, het middagprogramma staat nog in de steigers. Hoewel dit nu nog niet helemaal rond is, is in ieder geval duidelijk dat het zich zowel in Veenendaal als in Rhenen af zal spelen en dat het varieert van natuur tot cultuur en van fysiek actief tot rustige activiteiten. In het decembernummer van De Soroptimist hopen we meer te vertellen. De omgeving biedt geweldige beziens- en wetenswaardigheden. Een rijke geschiedenis rond de Grebbeberg en de Grebbelinie, prachtige natuur op de uitlopers van de Utrechtse Heuvelrug grenzend aan de Rijn en de Betuwe, de geschiedenis van het Veense turfdorp met een rijk industrieel verleden en moderne culturele ontwikkelingen. Kortom te veel om op te noemen. Noteer alvast zaterdag 4 juni 2016 in jullie agenda's: 'Soroptimisten in beweging naar Veenendaal!'

Herdenkingsmonument Tweede Wereldoorlog op de Grebbeberg

Vakvrouwen

in overheidsdienst

Wat is je achtergrond?

Naam: Tülay Berk
Leeftijd: 48 jaar
Leeft samen met: man Remco en dochter Deniz
Passies: zoeken naar mogelijkheden om te verbinden
Lid van club: 's-Gravenhage

Toen ik zes jaar was ben ik met mijn moeder en mijn broertje mijn vader achterna gereisd vanuit Turkije naar Nederland. Ik ben in Ap-pingedam opgegroeid. De nuchtere Groningse houding is ook een onderdeel van mijn aard en mijn werkhouding: kan het niet zoals het moet? Dan moet het maar zoals het kan. Wat ik doe, doe ik met passie want het temperament zit nog wel in de genen. Na mijn studie heb ik in de IT- en uitzendbranche gewerkt. Leuk werk in een dynamische omgeving. Mijn maatschappelijke betrokkenheid vulde ik in mijn vrije tijd met het stimuleren van Turkse meisjes en vrouwen in hun ontwikkeling.

Wat doe je nu?

Ik werk dertien jaar bij Defensie in verschillende rollen. De omvang van Defensie biedt verscheidenheid aan functies en organisatieculturen en verveelt niet. Momenteel werk ik als coördinerend adviseur in de directie bedrijfsvoering. Het doel is om de bedrijfsvoering zo doeltreffend te organiseren dat ons leger met goed materieel ingezet kan worden waar en wanneer dat nodig is. Een manier is om inkoop van bijvoorbeeld facilitaire producten en diensten zoals kantoorartikelen, auto's, energie voor alle ministeries te kopen. Een ander onderwerp waar ik mij momenteel op richt is het opzetten van contract- en leveranciersmanagement.

Hoe ziet je toekomst eruit?

Ik heb op het bestuursdepartement ervaring opgedaan in werken met andere organisaties op strategisch niveau. Het overbruggen van organisatiegrenzen en het werken naar een resultaat ligt mij goed. De uitdaging is dat een overheidsorganisatie transparantie moet geven om zich te verantwoorden en toch ook slagvaardigheid moet houden. Een complexe materie, maar als het lukt is dat lonend. In de toekomst zie ik mij ook in een uitvoeringsorganisatie binnen de (semi)overheid of bedrijfsleven. Stiekem droom ik ervan om ooit een leer/werk-atelierachtige omgeving met jongeren in Den Haag te starten en een bijdrage aan de toekomst van Nederland te leveren.

Tülay Berk

Naam: Alberta Schuurs-Jensema
Leeftijd: 47 jaar
Leeft samen met: Robert Schuurs, 2 zoons
Passies: vakanties, hardlopen, vrijwilliger bestuurswerk
Lid van club: Uithoorn / De Ronde Venen

Ik heb Bedrijfskunde gestudeerd in Groningen en later de postdoctorale controllersopleiding voor overheid en non-profit aan de VU. Na mijn studie heb ik ongeveer tien jaar in het bankwezen gewerkt, waarvan een aantal jaren bij een lokale Rabobank. Dat deed ik met plezier. Wat me erg aansprak is de binding met de lokale gemeenschap. Daar paste mijn overstap naar een gemeente goed bij. Zelfs met een meer interne functie zoals ik altijd heb gehad, is er altijd het bewustzijn dat je het doet voor de mensen in je gemeente. De laatste jaren heb ik gewerkt bij stadsdeel Zuid van de gemeente Amsterdam als manager Bedrijfsvoering.

Sinds een jaar werk ik bij het datacentrum van de Belastingdienst als Chief Financial Officer. Ik ben verantwoordelijk voor de financiën en de interne bedrijfsvoering. Het datacentrum van de Belastingdienst is indrukwekkend, er is veel van afhankelijk. De aangifte kent iedereen wel, maar ook de btw aangifte door ondernemers en de ict van de douane valt er onder. Dat vraagt veel van de beschikbaarheid. Daarnaast zijn problemen ook snel goed voor krantenkoppen en Kamervragen aan de staatsecretaris. ICT is mijn vak niet, dus daar draag ik niet aan bij, maar door de interne bedrijfsvoering goed te laten lopen en 'in control' te zijn, kan ik er wel een bijdrage aan leveren.

Waarschijnlijk zal ik ambtenaar blijven, ik werk graag in het publieke domein. Binnen de overheid zijn nog zoveel mogelijkheden, de verandering na een aantal jaren zoek ik wel. Ik hoop nog lang manager te blijven, ik werk heel graag samen met mensen om een resultaat neer te zetten. De kans dat het werk blijft in de financiële hoek is heel groot, ik heb er veel kennis van en ervaring mee en het is een vak dat altijd nodig is. In mijn vrije tijd zal ik verbonden blijven aan een vereniging of stichting als bestuurder, zoals nu als penningmeester voor het Algemeen Fonds en Syrië 'Back to School'.

Alberta Schuurs-Jensema

Naam: Petra Dassen-Housen
Leeftijd: 43 jaar
Getrouwd met: Roger Dassen, twee kinderen Luca (14 jaar) en Julia (12 jaar)
Passies: Openbaar bestuur, verbindend leiderschap en muziek.
Lid van club: Mozaïek Limburg

Ik ben met hart en ziel burgemeester van de gemeente Beesel, Limburg. Een collega zei eens dat het ambt van burgemeester haast een manier van leven is: een typerende beschrijving. Je staat er mee op en gaat er mee naar bed. Het bijzondere is dat dat geen last is, maar iets wat je eigenlijk heel erg graag doet. Omdat je dagelijks voor mensen het verschil kunt maken. Ik studeerde politicologie aan de Universiteit van Aken. Tijdens mijn studie merkte ik dat ik graag diepgang zoek en ik kreeg de kans te promoveren. Een geweldige leerschool voor de rest van mijn leven. In 2011 volgde de overstap naar het burgemeestersambt.

Elke dag ontmoet ik inspirerende mensen, elke dag zijn er ontwikkelingen waarop een overheid moet inspelen en elke dag zoek ik samen met anderen naar een bestuur dat dicht bij de burger staat. Daar ga ik namelijk voor, voor een overheid die zoekt naar een nieuwe balans tussen burger en bestuur. In die verbinding komt zoveel energie vrij dat je bergen werk kunt verzetten. En als ik al eens boos of teleurgesteld ben, dan kijk ik naar mijn twee lieve kinderen en mijn man en dan denk ik: kop op, je staat ergens voor, je wordt gedragen door dit geweldige gezin. Wat wil een mens nog meer!

De toekomst is voor mij een onbeschreven blad. Ik ben er niet bewust mee bezig, ben geen planner, leef meer in het nu en ben volop bezig met de dingen die ik graag doe. Ik ben er van overtuigd dat er dingen voorbij komen op een moment dat je daar open voor staat. In de afweging die ik dan zal maken staat voor mij plezier en voldoening in mijn werk en een goede balans tussen werk en gezin centraal. Ook zal ik teamgevoel hoog waarderen, ervan overtuigd dat je in de verbinding met elkaar tot mooie prestaties komt.

Petra Dassen-Housen

De Leestantes van club Rot terdam

Tekst: Heleen Schoone
Foto's: Karin van de Kar

Alle kinderen willen graag goed leren lezen. Voor leerlingen van basisschool De Bergkristal is dat soms moeilijk haalbaar omdat ze leer- en gedragsproblemen hebben. Daarom is de school blij met de Leestantes van Club Rotterdam. Sinds september 2014 geven de tantes elke week twaalf leerlingen een kwartiertje exclusieve aandacht en begeleiding bij het lezen. Het is een succes, dus volgend schooljaar gaan ze vrolijk door.

Om half negen staan Hetty Heijdanus en Annette Bierman onderaan de trap in de Bergkristal. Terwijl ze even bijkletsen, geven de leerlingen juf Jacqueline Weber een hand en lopen rustig omhoog, naar hun klas. Een kwartiertje later volgen ook de Leestantes en halen hun eerste twee lezertjes op. Annette verdwijnt met haar leerling in een kantoortje. Daarnaast staat tussen twee schotten het tafeltje van tante Hetty en de tienjarige Enzo Ketelaars. Hij heeft het boek 'Bang Voor De Buren' uitgekozen. Het gaat over een oude dame die niet meer zo goed voor zichzelf kan zorgen. Wordt het niet eens tijd dat ze naar het bejaardenhuis gaat? Enzo leest rustig. Af en toe komt hij een moeilijk woord tegen.

Barbara Wegener Sleswijk met Enzo Ketelaars. Barbara: 'Het voornaamste doel is dat kinderen plezier in lezen krijgen.'

Dan vraagt Hetty: "Weet je wat dat betekent?" Enzo blijkt het goed te weten, voor een leerling van de Bergkristal heeft hij een grote woordenschat. Soms wordt hij vriendelijk door Hetty gecorrigeerd. Ze legt hem uit dat er verschil is tussen spreektaal en schrijftaal. Als Rotterdammertje plakt Enzo achter elk werkwoord een t: 'Ik loopt naar de overkant'. "Spreektaal is gezellig," zegt Hetty. "Schrijftaal is netjes." Enzo luistert aandachtig en leest de zin nog een keer, maar nu zoals het

hoort. Aan het eind van het kwartier is het boek uit. Dat is mooi, want het is voor Enzo het laatste leeskwartiertje van het schooljaar. Voor oma loopt het trouwens goed af: ze hoeft niet naar het bejaardenhuis, want ze is hartstikke aardig en de burens gaan haar helpen met dingen die ze niet meer zelf kan.

Rare dingen

Hoeveel boeken hij dit jaar heeft gelezen weet Enzo niet meer, maar het wa-

ren er in elk geval 'heel veel'. Daarvan was Bang voor de burens het leukste boek omdat oma allemaal rare dingen doet, zoals een pak meel leeg schudden boven een auto die te hard door de straat rijdt en zorgen dat kinderen veilig kunnen oversteken. Ook de Leestantes zijn leuk, zegt Enzo. "Omdat ik dan goed kan oefenen." Hij kon wel lezen, maar niet zo snel. Hetty: "Ik denk dat je de smaak van het lezen te pakken hebt gekregen." "Ja, ik vind het leuk om te lezen. De tantes geven me veel complimenten dat het goed gaat." Hetty brengt hem terug naar zijn klas en haalt de volgende leerling op. Meester Sebastiaan vertelt dat Enzo het afgelopen jaar vooruit is gegaan. "Hij heeft meer leesplezier gekregen en zijn niveau is gestegen. Hij was bang geworden om te lezen, maar nu durft hij het weer. Hij leest veel meer, ook thuis, en zijn ouders zijn daar blij mee. Hij is nog niet op het niveau dat hij zou moeten hebben, maar dat komt nog wel." De Leestantes zijn een initiatief van Barbara Wegener Sleswijk, Hetty Heijdanus en Tjally Richardson. Barbara: "Club Rotterdam bestaat 85 jaar en daarom wilden we iets extra's doen. We hebben gekozen voor het thema lezen en schrijven omdat leesvaardigheid belangrijk is voor de ontwikkeling van kinderen en omdat nogal wat leden beroepsmatig of persoonlijk ervaring hebben met kinderen en lezen. In overleg met de gemeente hebben we gekozen voor deze school omdat het speciaal onderwijs is en de kinderen extra aandacht nodig hebben." De Leestantes werken met de 'Wacht-Hint-Prijs-methode' die veel in het onderwijs gebruikt wordt. Barbara: "Wacht betekent dat we het kind eerst zelf de kans geven om zich te verbeteren. Daarna geven we een Hint zoals 'kijk nog eens naar die letter', en dan prijzen we de kinderen als ze iets goed hebben gedaan. Zelf hebben we daaraan toegevoegd dat we om en om lezen als dat nodig is. Soms gaat het

DE LEERKRACHT
IS DE DESKUNDIGE.
WE ZIJN HIER HEEL
DIENSTBAAR.

technisch lezen zo traag dat het kind de verhaallijn uit het oog verliest. Dan lezen wij een stukje en neemt het kind het daarna weer over. Je merkt dat het niveau laag is en dat de stapjes vooruit niet snel gaan."

Juf Huiskamer

"De Leestantes bevallen ons prima," zegt Jacqueline Weber. Ze is 'juf huiskamer' bij de Bergkristal. Kinderen kunnen bij haar terecht om rustig een taak te maken als het in de klas te druk is, of om bij te komen op de bank als ze zich niet lekker voelen. Jacqueline is ook de contactpersoon van de Leestantes. Jacqueline: "Je vraagt je misschien af: wat stelt dat nou voor, een kwartiertje per week lezen? Maar le-

zen is de allerbelangrijkste vaardigheid die kinderen moeten leren. Als je niet kunt lezen, kun je ook niet meekomen met geschiedenis en aardrijkskunde, en zelfs rekenen is moeilijk als je leessommen moet doen. De kinderen vinden het fijn dat ze extra aandacht krijgen van de Leestantes, en ze boeken echt vooruitgang. Ze weten zelf ook goed waarom het is en dat ze het nodig hebben." Dit schooljaar gaan de Leestantes dus verder, zij het in iets gewijzigde samenstelling en met wat nieuwe afspraken. Barbara: "En waarschijnlijk met minder feestjes dan in het jubileumjaar. We hebben in de Kinderboekenweek aan alle groepen een doos boeken van uitgeverij Lemniscaat geschonken en daarna nog een grote kist met tweedehandsboeken. De boeken uit de kist mogen de kinderen thuis lezen." Ook voor de club is het project positief, zegt Barbara. "We doen dit met negentien clubleden. Elkaar wekelijks ontmoeten op school werkt verbindend en de school is blij met onze inzet. Wat wil je nog meer?"

Irma Thoen met Felix

GOVERNORS MEETING SIE IN LISSABON

Marlène van Benthem naar Europa

De laatste dagen van mei stonden in het teken van de Governors Meeting, de jaarlijkse vergadering van vertegenwoordigers van alle Europese Unies bij SI Europe (SIE). Europa kent momenteel 24 Unies en 86 'single clubs'. Het meest in het oog springende onderwerp was wel de verkiezing van onze eigen programmacoördinator Marlène van Benthem tot vice-president van SI Europe. Een mooie stap waar we haar van harte mee feliciteren.

Maar er kwamen ook andere zaken aan de orde. Om goed beslagen ten ijs te komen vergadert de Nederlandse Unie voorafgaand aan de Governors Meeting altijd met ons omringende landen in de zogenoemde Interunie. Die landen zijn Duitsland, Zwitserland, Oostenrijk, Italië, Frankrijk, België en Luxemburg. Deze bijeenkomst gebruiken de Unies om de GM samen voor te bereiden en standpunten uit te wisselen en af te stemmen. Dit bleek dit jaar heel nuttig en ook plezierig te zijn: vragen aan het SIE bestuur werden verdeeld om ze goed voorbereid te kunnen voorleggen; dat heeft goed gewerkt.

Re-branding

Belangrijk onderwerp van gesprek was de herbestemming van een bedrag van € 248.000,- opgebouwd uit geld van leden uit heel Europa. Hoewel Nederland vindt dat dat geld aan de leden behoort, heeft een meerderheid ervoor gestemd dat bedrag in te zetten voor een re-branding campagne om het Soroptimisme zichtbaarder en aantrekkelijker voor jonge vrouwen te maken. Medio 2016, bij de volgende bijeenkomst, wordt er een projectplan met onderbouwing gepresenteerd. Veel andere zaken kwamen er aan de orde. Voor een volledig verslag kun je terecht op de website www.soroptimist.nl.

soroptimist.nl. Op deze plek nog aandacht voor een paar hoogtepunten. Tot president-elect is gekozen de Zwitserse Renata Trottman-Probst. De jaarlijkse afdracht voor leden aan SIE is vastgesteld op € 35,- hetzelfde als de voorgaande jaren. Het SIE Action Fund heeft aan vijftien projecten voor vrouwen en kinderen een bedrag toegekend ter ondersteuning. Daaronder het Soroptimist Filmfestival voor Kinderen, dat op € 3000,- mag rekenen, voor ondersteuning van nieuwe clubs en verbetering van de website. SIE doet wederom een beroep op alle clubs om hun Program Focus Reports (het verslag van hun activiteiten) tijdig op te sturen. Ze zijn van belang om de

inzet van Soroptimisten zichtbaar te maken bij de VN en diverse Europese commissies. Alleen op die manier kunnen we laten zien dat we relevant zijn en dat het van belang is dat de wereldwijde organisaties ons blijven betrekken bij het realiseren van doelen die ons zo na aan het hart liggen. Tijdens de bijeenkomst bleek dat Europese Soroptimisten gezamenlijk bijna 8 miljoen euro bijeengebracht hebben ter ondersteuning van projecten.

De volgende Governors Meeting is op 12 en 13 juli in Kopenhagen.

Met dank aan Ellen Joy Groosman en Luc de Wit, gouverneurs

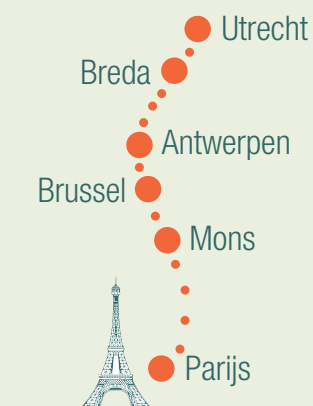

SOROPTIMISTS GO GREEN

Climate Miles: wandelen voor leefbare aarde

November is de maand van de Climate Miles, een wandeltocht van Utrecht naar Parijs om aandacht te vragen voor klimaatverandering en een leefbare aarde. Ook Soroptimisten lopen mee, vooral in de eerste week als de tocht start in Utrecht. Doel is aandacht te vragen voor de situatie van vrouwen en meisjes die de rampzalige gevolgen van klimaatverandering ondervinden, zoals extreme droogte en minder voedselproductie, overstromingen en aardverschuivingen, en daardoor gedwongen migratie.

De Climate Miles is een initiatief van Urgenda, de organisatie die onlangs succesvol de Staat voor de rechter daagde om af te dwingen dat er meer gedaan wordt om de CO2 uitstoot te verminderen. De wandeltocht in november eindigt in Parijs, waar begin december de Klimaatop wordt gehouden. Wereldleiders moeten dan besluiten nemen over het klimaatbeleid voor de komende decennia. Het gaat om vermindering van de CO2 uitstoot, hoe we met elkaar beter bestand kunnen zijn tegen de klimaatveranderingen en over financiering van noodzakelijke maatregelen in ontwikkelingslanden door rijke landen. Behalve bewustwording en aandacht vragen voor de ernst van klimaatveranderingen, willen we een persoonlijk, eigen voornemen zichtbaar maken: wat kan ik zelf doen aan een meer duurzame leefomgeving. Ideeën zijn er wel, zoals anders wonen, anders van A naar B gaan, anders eten, anders consumeren en produceren en/of anders energie opwekken. Meer informatie over wat jij kunt doen vind je bijvoorbeeld in het visierapport en actieplan 2030 van Urgenda: www.urgenda.nl. De uitdaging is om de hele route met Soroptimisten te bemensen en mee te lopen. We proberen ook zoveel mogelijk Soroptimisten uit België, Luxemburg, Frankrijk

en andere landen mee te krijgen. Ulla Madsen, de huidige presidente van SIEurope, loopt het laatste eind naar Parijs mee. De NOS zal elke dag een korte uitzending verzorgen, een kans om ook als Soroptimisten in beeld te komen! Kijk voor meer informatie op onze website www.soroptimist.nl of op www.theclimatemiles.nl. De route vind je op: www.theclimatemiles.nl/route.

Luc de Wit-Ybema,
contactpersoon Climate Miles

Deelnemen?

Je kunt je tot 1 november opgeven om een stukje mee te lopen of de wandelaars onderweg aan te moedigen. Soroptimisten zijn herkenbaar aan gele hesjes en de slogan: Soroptimists go green! Voor meer informatie kun je mailen naar Luc de Wit-Ybema; dewit.y@home.nl. Of kijk op www.soroptimist.nl.

Irene Hemelaar

Geboren

24 juni 1969

Opleiding

1981-1987

Ignatiusgymnasium

Amsterdam

1987-1988

Theaterwetenschappen UvA

1990-1996

Engelse Taal- en Letterkunde

UvA

Werk

- sinds 2000 Eigenaar Heavenly Creature Producties
- zangeres, spreker, columnist, tekstschrijver

Functies

2006-2012

Stichting OndersteBoven,
voor lesBische zichtbaarheid

2010-2013

Stichting ProGay

2013-2014

Europea Pride Organizers
Association

2014-heden

- Stichting Amsterdam Gay Pride,
- Directeur LHBTI-emancipatie 2015
- Nederlands vrouwenvertegenwoordiger in de Koninkrijks-delegatie naar de AV bij de VN.

Internet/social media

website:

www.heavenlycreature.nl

facebook:

[www.facebook.com/](https://www.facebook.com/irenehemelaar)

irenehemelaar

twitter:

@irenehemelaar

linkedin:

[www.linkedin.com/](https://www.linkedin.com/irenehemelaar)

irenehemelaar

IRENE HEMELAAR NAAR DE VN VOOR DE NEDERLANDSE VROUWEN

‘Als LBTI-vrouwen in vrijheid kunnen leven, zullen hetero-vrouwen dit zeker kunnen’

“Blijf altijd mijn zonnetje”, staat in het poëziealbum van Irene Hemelaar. Een zin uit het gedicht van haar moeder. Ze had onlangs haar dochter eens moeten zien hoe ze ons verwelkomde in de deuropening van haar woning in Amsterdam: stralend, open, positief, zelfbewust. Praktische eigenschappen als je namens de Nederlandse Vrouwenraad (NVR) – en dus ook namens ons Soroptimisten - ‘de Nederlandse vrouw’- per oktober een jaar lang vertegenwoordigt bij de Verenigde naties. Deze maand (oktober 2015) sprak ze 193 regeringsleiders toe.

Het is voor Irene dé gelegenheid de rechten van LBTI-vrouwen - lesbische, biseksuele, transgender en van vrouwen met een interseksconditie (vrouwen met vrouwelijke en mannelijke kenmerken) - te behartigen. In het bijzonder vraagt ze aandacht voor genderongelijkheid, (seksueel) geweld, goede toegang tot de gezondheidszorg voor LBTI-vrouwen (ze is ambassadeur van de thuiszorgorganisatie Gay Care) en voor het probleem van genitale verminking. Met de toespraak van Irene Hemelaar is het de eerste keer in het 70-jarig bestaan van de VN dat deze voor een aantal landen discutabele onderwerpen in de Algemene Vergade-

ring aan de orde komen. Irene (1969) was altijd vrij haar eigen keuzes te maken. Na het gymnasium studeerde ze Theaterwetenschappen aan de UvA, ze was typiste bij het Financieel Dagblad, studeerde Engelse taal en letterkunde (niet afgemaakt), speelde ‘lesbisch toneel’, schreef voor roze jongerenblad

Expreszo, volgde een blok lesbische studies én ze had tijd voor plezier en muziek maken. Toen ze eind jaren '90 als secretaresse bij FNV Bondgenoten werkte, werd ze zich, door de bevlogen mensen daar, bewust van het gebrek aan activisme bij vrouwen van haar generatie. In maart van dit jaar bezocht

“Ik vind dat ieder het recht heeft de eigen weg te bepalen, zichzelf te zijn en te houden van wie je wilt.”

ze de jaarlijkse vergadering van de Commission on the Status of Women conferentie bij de VN, ter voorbereiding op haar avontuur deze maand. Waar ze zich in haar activisme vooral inzet voor de groep LHBTI, leerde ze hier veel over genderongelijkheid in de breedste zin, dat activisme niet alles is waar het gaat om gelijke rechten voor vrouwen én dat seksuele diversiteit vrijwel onbespreekbaar is in een aantal landen die de afspraken hiertoe wel ondertekenden. Ook zijn er streken waar een gat gaapt tussen tolerantie en acceptatie.

“Houden van wie je wilt”

In september 2014 nam de Human Rights Council van de Verenigde Naties een resolutie aan tegen geweld tegen en discriminatie van LHBTI's. Een maand later trad Nederland toe tot de Human Rights Council. Minister Koeners van Buitenlandse Zaken heeft naar aanleiding daarvan gezegd zich in het bijzonder in te zetten voor het actief beschermen van vrouwenrechten, de rechten van seksuele minderheden en die van verdedigers van mensenrechten. Nooit eerder sprak een Nederlandse Vrouwenvertegenwoordiger een ver-

klaring over dit onderwerp uit voor de Algemene Vergadering van de VN. Het maakt het streven van LHBTI's zichtbaar en is van groot belang voor alle vrouwen. “Ook voor heterovrouwen. Ik zet me daarvoor in omdat ik vind dat ieder het recht heeft de eigen weg te bepalen, zichzelf te zijn en te houden van wie je wilt. Om jezelf te zijn, moet je je veilig voelen, dus zonder dreiging van verbaal of fysiek geweld.”

Kopje thee met Mark

In januari maakte Irene kennis met Koenders en zijn collega minister Bussemaker (OCW) tijdens een receptie van de gemeente Amsterdam. Daar werd het fundament gelegd voor Hemelaars aanwezigheid bij de Algemene Vergadering van de VN. Het ministerie van Buitenlandse Zaken stemde in met de keus van de NVR voor Irene Hemelaar. Als directeur LHBTI-emanipatie (de 'H' staat voor homoseksuele mannen) van de stichting Amsterdam Gay Pride lag het voor de hand dat Irene met enige trots vertelde dat de prideorganisaties van St. Maarten en Aruba de Amsterdamse pride hadden benaderd om dit jaar mee te doen, net als Curaçao. Dus voer de Koninkrijksboot in de Botenparade mee, uitgezwaaid door Ronald Plasterk (Koninkrijksrelaties) en

gesteund door het ministerie van OCW en (gevolmachtigd) ministers van Sint Maarten, Aruba en Curaçao. En glunderend: “Voorafgaand aan de VN-reis dronk ik een kopje thee met premier Rutte.” Als vrouwenvertegenwoordiger bij de VN is Irene Hemelaar adviseur van de ambtelijke delegatie die de onderhandelingen voert. Ze is een belangrijke intermediair tussen overheid en maatschappij. Die rol is Irene op het lijf geschreven, bovendien is performance haar passie: zingen, praten, produceren en het beklimmen van de roze barricaden. Ze zou het liefst vanaf een podium haar toespraak loslaten op haar toehoorders, maar ze moet aan de VN-vergaderingstafel blijven zitten achter het bordje 'Nederland'. Dat vindt ze jammer, gezien haar passie, die ze uitleeft in haar bedrijf Heavenly Creature Producties. Je kunt haar tegenkomen als zangeres, columnist, blogger (wo=men, Atria, NVR), op facebook (irenehemelaar) en op Twitter (@onzevrouwinny). Haar woonkamer is daarop ingericht: tafel met laptop naast een uitnodigende bank. Een wand met boeken, waarin ook twee planken met kinderboeken. “Die lees ik af en toe nog steeds graag.” Haar huiskonijntje Bennie huppelt mee als ze koffie zet, want er valt altijd iets te knabbelen.

Ladies golfdag Uithoorn/de Ronde Venen levert €7.500,- op

Voor de derde achtereenvolgende keer organiseerde Soroptimistclub Uithoorn/De Ronde Venen een Ladies Golfdag. Er werd een recordbedrag van €7.500,- bij elkaar gebracht. De opbrengst van deze dag is naar de Stichting Japthi www.japthi.nl gegaan. Deze stichting is opgericht door Maartje van der Brand uit Mijdrecht. Zij zorgt ervoor dat kinderen met een beperking op Manasa Jyothi in India een goede verzorging en een thuis krijgen. De dames die zich hadden ingeschreven voor de Golfdag konden zaterdag 29 augustus deelnemen aan een 9-holes scramble wedstrijd of een clinic

Maartje met twee van haar pupillen

voor beginners en gevorderden. Na het sportieve gedeelte kregen de deelnemers een uitgebreide high tea aangeboden, gecombineerd met een modeshow. Tot slot was er een loterij met mooie prijzen. De cheque ad € 7.500,- werd overhandigd aan Jan van der Brand, de vader van Maartje, die er voor zal zorgen dat dit ten goede komt aan de kinderen in het tehuis.

Marja Becker
club Uithoorn/De Ronde Venen

Jarige club Stadskanaal krijgt nieuwe naam

Op 30 september was het precies twintig jaar geleden dat de Soroptimistclub Stadskanaal werd opgericht. Het jubileum werd gevierd met een feestelijk diner in Brasserie Wildervanck in Wildervank. Deze avond werden de banden tussen de clubleden onderling weer eens stevig aangehaald.

Onze club telt momenteel 23 leden en deze wonen niet alleen in Stadskanaal, maar verspreid in het gebied van de Veenkoloniën en Westerwolde. Daarom gaat onze club in de toekomst 'Soroptimistclub De Veenkoloniën' heten. Naar aanleiding van een project in Veendam is twintig jaar geleden onze club opgericht. Een aantal dames hadden zich ingespannen voor de renovatie van het schoolplein van de toenmalige A.G. Wildervanckschool voor zeer moeilijk lerende kinderen. Er werd toen 23.000 gulden opgehaald, waarvoor speeltoestellen werden gekocht. Daarna volgde de inauguratie van de nieuwe club in het klooster van Ter Apel. In de loop van de jaren heeft de club vele projecten gerealiseerd, de missie van de Soroptimisten wereldwijd, volgend. Zo hebben we zes keer een zeer geslaagd filmfestival georganiseerd voor kinderen uit Stadskanaal, Musselkanaal en Alteveer. De laatste keer deden 940 kinderen aan het festival mee. 'Poetry in Concert' is een tweejaarlijks benefietconcert dat we samen met Rotary Stadskanaal organiseren. De laatste keer was de opbrengst, ruim 32.000 euro, bestemd voor De Voedselbank Zuidoost Groningen. Een nieuw project waar onze club zich mee gaat bezighouden is 'Bibliotheek op school', een project in Ghana. Het doel is kinderen te stimuleren op school en na schooltijd meer te lezen.

Alie Noorlag
club Stadskanaal

Club- en regionieuws

Actie Pepernoot 2015

Club De Meijerij: Samen Sterk :)

Club 'De Meijerij' in Den Bosch verbond zich vorig jaar voor de eerste keer met Actie Pepernoot en wij waren heel tevreden, want er werden 72.305 airmiles geschonken en een bedrag van € 1760,40. Actie Pepernoot, een project van het Nationaal Fonds Kinderhulp, zamelt geld in om kinderen die in armoede opgroeien een onbezorgde pakjesavond te geven.

Samen kunnen we van deze kleine 'vlek' in het zuiden, een 'grote' vlek door het land maken. Als tien leden van negentig clubs hun airmiles doneren hoeveel airmiles hebben we dan? Samen sterk en slechts een paar minuten van je tijd vragen wij en weet... dat je hiermee uren van geluk bij een kind kan brengen. Doneren of schenken kun je doen via <http://www.kinderhulp.nl/help-mee/airmiles/doneer-uw-airmiles.php>. Vermeld op dit formulier bij het veld 'voornaam' van welke Soroptimisten club je bent. Je achternaam kun je normaal invullen. Zo kunnen wij jouw actie goed volgen.

Nationaal Fonds Kinderhulp vindt dat alle kinderen recht hebben op geluk. Kinderhulp helpt hen op een heel praktische en kindgerichte manier. In ons land groeien 400.000 kinderen op in armoede en hun hoop op een Sint cadeautje hebben deze kindjes al lang opgegeven. Thuis is er geen geld voor leuke dingen. Nationaal Fonds Kinderhulp richt zich het hele jaar door op kindgerichte zaken die goed passen bij de thema's van de Soroptimisten: 'Elk kind heeft door scholing meer kans' en 'Spelen is leren'. :)

Marlies van der Staay
club Den Bosch, De Meijerij

Verbonden en geboeide leden kunnen **samen bouwen**

Bouwen aan een Unie, waar vrouwen bij willen horen om hun stem te laten horen voor de verbetering van de positie van vrouwen en meisjes in de wereld. Dat is waar het over ging tijdens het tweede deel van het middagprogramma van de werkconferentie op 14 maart van dit jaar.

Terwijl de PWI-ers op de begane grond van het Kontakt der Kontinenten zich bezig hielden met een friendship-link nieuwe stijl, bogen op de eerste verdieping de kiescommissies van onze clubs zich over het binden en boeien van leden. Centrale vraag: *Hoe zorgen we er voor dat we in een veranderende samenleving blijven aansluiten bij de manier waarop vrouwen zich willen inzetten voor onze doelstellingen, die zeker ook in de tegenwoordige tijd relevant zijn?*

Hoe versterk je diversiteit?

De middag begon met een korte inleiding door Alice Hilbers, lid van club Zutphen en initiatiefnemer van het bureau Intercoaches, die een inspirerend verhaal hield over het verschil tussen verbonden leden; leden die trouw zijn aan de organisatie, hechten aan vaste patronen en vaak zoeken naar consensus en geboeide leden; leden die vooral willen aanpakken en praktisch bezig

willen zijn met leuke, maar vooral ook zinvolle projecten. Binnen onze clubs vinden we beide types leden terug. Is het niet boeiend om jezelf te herkennen in een van de types en samen met andere clubleden te zoeken naar mogelijkheden om elkaar vanuit die diversiteit te versterken?

De USP's van het Soroptimisme, ruime keus!

Aan de hand van opdrachten werd vervolgens volop gediscussieerd. Een eerste discussie vond plaats aan de hand van de 'unique selling points' van het Soroptimisme:

- Het Soroptimisme is de plek om nieuwe vriendschappen te sluiten met gelijkgestemde vrouwen.
- Wij bieden een netwerk van professionele vrouwen met een diversiteit

aan sociale en culturele achtergronden.

- Wij bieden vrouwen een platform om maatschappelijk actief te zijn.
- Wij bieden vrouwen een forum om kennis en ervaring te delen.
- Wij laten zien hoe vrouwen kunnen inspireren.
- Wij geven vrouwen een stem.

We waren het er over eens dat vriendschap niet een doel op zich is, maar dat de herkenning en de vanzelfsprekende hartelijkheid naar elkaar toe zowel lokaal, landelijk als internationaal een groot goed is. En... alhoewel we allemaal vonden dat onze herkenbaarheid beter kan, werden er prachtige voorbeelden genoemd van ons maatschappelijk bewustzijn op zowel landelijk (UAF, Syrië 'Back to school', Women for Water) als regionaal niveau

(Stichting Leergeld, Fier, filmproject). Wel mogen we meer uitdragen wat we doen... zijn we niet trots op ons erelid Mariet Verhoef, die in haar rol als voorzitter van Women for Water een verhaal mag houden binnen de VN en daar laat zien dat vrouwen noodzakelijk zijn om de SDG's (Sustainable Development Goals) te kunnen bereiken? Moeten we daar niet veel meer bekendheid aan geven?

Vijf nieuwe leden erbij; hoe doen we dat?

Vervolgens lag er de uitdaging om te bedenken welke acties nodig zijn om bij de start van het nieuwe clubjaar vijf nieuwe leden te inaugureren en hen zo te inspireren dat ze zich ook voor langere tijd verbonden gaan voelen. We kwamen er achter dat daar

een grote uitdaging ligt met mischien wel als struikelblok die toch zo waardevolle en noodzakelijke verbonden leden; het willen blijven vasthouden aan oude patronen. Maar ook... een uitdaging die de aanwezige zowel verbonden als geboeide leden wilden aangaan, niet alleen omdat het nodig is om als organisatie gezond te blijven, maar vooral ook omdat we inzien dat de wereldwijde stem voor vrouwen en meisjes ook in deze tijd hard nodig is. Want... waarom is het nog steeds nodig dat vrouwen, die zich via de website bij ons aanmelden ook echte doorzetters moeten zijn om daadwerkelijk lid te worden? Waarom hechten we zo aan leeftijdsgrenzen? Waarom zijn er nog steeds zo weinig vrouwen van niet-Nederlandse afkomst aanwezig binnen onze clubs? Is het niet juist iets geweldigs dat zoveel vrouwen tot op hoge leeftijd nog actief werkzaam zijn en zich inzetten voor de samenleving?

De middag werd afgesloten met de constatering dat het goed is binnen clubs met deze onderwerpen bezig te zijn en de discussie aan te gaan hoe je, met behoud van de autonomie van de eigen club, kunt komen tot vernieuwing.

Jij bent **onze** inspiratiebron!

Geïnspireerd door deze dag kwamen we op 11 september in de zonovergoten tuin van Alice Hilbers met een groep van twaalf Soroptimisten bij elkaar om verder over dit onderwerp te brainstormen. Plannen werden gemaakt voor uitbreiding van de Extension Commissie, die clubs kan ondersteunen in het aangaan van bovenstaande discussie, het organiseren van regiobijeenkomsten voor kiescommissies en maken van handreikingen of 'menukaarten' voor clubs met specifieke vragen over binden en boeien van leden. Alweer een inspirerende bijeenkomst, die zeker vervolg zal krijgen.

Mocht dit onderwerp je na aan het hart liggen, schroom niet je te melden bij of het bureausecretariaat of bij de assessor Extension van het Uniebestuur, assessor@soroptimist.nl. We hebben jou als inspiratiebron nodig om van de Unie een groeiende Unie te maken, waar enthousiaste vakvrouwen in een zo groot mogelijke diversiteit lid van willen zijn.

Soroptimini

Te huur: Vakantiebungalow

Fraai ingerichte bungalow (5 personen)

in bos in Drenthe voor € 350,- per week.

Inlichtingen: telefoon (0527) 61 42 38

Ook een Soroptimini plaatsen? Informeer via redactie@soroptimist.nl.

SI CONVENTIE IN ISTANBUL

Tekst: Ally de Vries
Foto's: Karin van de Kar

Gelijkwaardigheid heeft nog een lange weg te gaan

Stel je voor: een zaal met 1500 Sorooptimisten, kleurig gekleed en druk pratend, met om hen heen een tiental mannen, in zwart pak, voor de techniek... Zó begint in Istanbul de twintigste conventie van Sorooptimist International. Drie dagen lang buigen ze zich over diverse mogelijkheden rond het thema 'Educate to Lead'. Met daarbij de oproep tot 'Fresh Ideas to Empowering Women'.

Deze aandacht voor Empowerment of Women is een bewuste keuze, passend bij de afsluiting van de in 2000 vastgestelde Millenniumdoelen van de Verenigde Naties. Het congres heeft daardoor een extra lading. Dat blijkt ook uit diverse bijdragen. Naast toespraken, paneldiscussies en sessies was er een goedbezochte 'markt' met concrete voorbeelden van de thematiek. Wij Nederlandse Sorooptimisten deden dit met twee projecten: Syrië 'Back to School' (B2S) en het Sorooptimist Film Festival voor Kinderen. Het B2S project leidde tot zowel discussie als steun, ook financiële, zoals bijdragen in de UNICEF-collectebol. De start op

9 juli was zoals gebruikelijk feestelijk: een openingsceremonie, begroetingen door de conventievoorzitter Emine Erdem en de Turkse Uniepresident Ilke Erol, evenals door SIE president Ulla Madsen, want Turkije hoort bij SIE. En er zijn speeches. Daarnaast uiteraard activiteiten, zoals een roll call van landen waar Sorooptimisten zijn en de vlaggenpresentatie, om te eindigen met de vertelling van een sprookje uit Duizend en Een nacht. Een friendshipevening

aan de rand van het zwembad van het Hiltonhotel, waar de conventie werd gehouden, sluit deze dag aangenaam en verkoelend af.

Gelijkwaardigheid?

Het programma is op de eerste dag in de ochtend gemeenschappelijk, 's middags zijn er diverse sessies en thema's, om daarna weer gezamenlijk te eindigen. Na de opening door SI-president Ann Garvie met een oproep

tot verzet tegen geweld, geeft de Turkse schrijfster en journalist Elif Shafak daaraan alvast gevolg. Op haar manier, die vooral een pleidooi voor schriftelijke mogelijkheden inhoudt: vrouwen zouden meer moeten schrijven, ook wij. "Writing is saving life and company" stelde ze. Maar ze gaat verder: volgens haar kan creativiteit/storytelling ook in de publieke sfeer veranderingen teweeg brengen.

Michael Kauffman, de tweede spreker, kon zich in haar advies wel vinden, maar hij wil meer en hij bepleit daarom manieren om mannen en jongens mee te krijgen in het bereiken van 'gender equality'. "Vanaf hun geboorte worden meisjes en jongens in bepaalde rollen geduwd. Die vaste rollen zitten in onze hersenen ingebakken". Zijn boodschap gericht aan vrouwen (en ons): "Vrouwen; probeer mannen en jongens te

begrijpen en geef aan dat er win-win situaties zijn. En spreek mannen aan als ze geweld gebruiken. Dat is ook wat de mede door hem opgerichte 'White Ribbon Campaign' beoogt: mannen geven met het dragen van een wit lint aan dat ze geen geweld tegen vrouwen zullen gebruiken of gedogen.

Een paneldiscussie over 'Educate to lead' onderstreept de boodschappen van beide sprekers: onderwijs is de sleutel, tot vaardigheden, zelfvertrou-

wen, sociale kennis. Met daarbij het advies: geef ze rolmodellen die succesvol zijn in hun werk: 'You have to see it to be it'. Aan het eind van de dag blijkt deze conclusie een passende opmaat voor de afsluitende plenaire zitting, met als thema: 'Advocating for Gender Equality: from Vision to Action'. Drie vooraanstaande vrouwelijke politici bij zowel de VN, de Raad van Europa of beide, onderstrepen dat de verwezenlijking van gender-gelijkwaardigheid nog een lange weg te gaan heeft...

*Schrijfster en journalist Elif Shafak:
"Vrouwen zouden meer moeten schrijven, ook wij. Creativiteit/storytelling kan in de publieke sfeer veranderingen teweeg brengen".*

Club Bussum: €15.000,- voor culinair hoogstandje

Het was een spontaan idee... toen clublid Inge de sterren van de hemel kookte in het SBS6 kook-programma Masterchef. Stel dat zij de finale haalt, zouden we dan een diner kunnen organiseren voor het goede doel? Dat kon.

Marjolein Klaassen-Eenink
club Bussum
(foto's: Stefan van Dorrestein)

Niet alleen met Inge achter het fornuis, maar met drie mede-finalisten en een hulp-kookploeg. Met sponsors voor diverse gerechten, hulp van de hele club en honderd gasten. Gasten die niet alleen 95 euro betaalden voor het culinaire vijfgangen-diner, maar ook royaal een bod uitbrachten op diverse items van de veiling, waaronder een 'le Creuset'-pan. En zo waren onder meer 12 kilo worteltjes, 15 rode paprika's, 300 gepelde langoustines en 2 kilo gesmolten chocolade goed voor het geweldige resultaat van €15.000,- voor de Marni Foundation (www.marnifoundation.com). Deze stichting zet zich in voor kansarme kinderen in India en wil het uithuwelijken van jonge meisjes tegengaan. Club Bussum heeft zich voor twee jaar verbonden aan dit doel en ondersteunt concreet de vervolgopleiding van de talentvolle meiden Mamta, Gunja en Banita. Hun opleiding is na dit Meesterproef-diner weer een stuk zekerder!

Club- en regionieuws

Emilia Kroegenbridge

Op zaterdag 7 november 2015 is het weer zover. Dan houdt club Batenburg 'Maas en Waal' voor de zeventiende keer de Emilia Kroegenbridge voor het goede doel in het sfeervolle centrum van Wijchen. Wil je meedoen? Schrijf je dan in via onze website: www.emiliakroegenbridge.nl. De kosten voor deelname zijn € 51,50 per paar (inclusief koffie met iets lekkers én lunch). Inschrijving is in volgorde van binnenkomst en tot uiterlijk medio oktober of tot het vol is. Voor verdere informatie kunt u terecht op onze website of via e-mail: emiliabridge2015@gmail.com. De opbrengst is dit jaar bestemd voor diverse doelen, waaronder Syrië, 'Back to School'.

Mieke van Zijdam
club Batenburg 'Maas en Waal'

Lisse: €5.000,- voor het Syrië-project

Tevreden neemt Dietlindt Seijsener een cheque in ontvangst van € 5.000,- die haar eigen club Lisse Bollenstreek in het afgelopen bestuursjaar bijeengebracht heeft voor Syrië 'Back to School' (B2S). Dietlindt, die ook coördinator is van regio Noord West, is lid van het actiecomité van het project. Zij zet zich vanaf het begin met niet aflatende energie en toewijding in voor de Syrische vluchtelingkinderen. Haar club heeft door het succes van de Bollentocht in april, met de verkoop van unieke glazen kettingen van clublid Cobi Vink en van de alom bekende Soroptimist tulpenbollen dit mooie bedrag kunnen storten. De bittere actualiteit van duizenden vluchtelingen die hun heil zoeken in andere landen met maar al te vaak een desastreuze afloop spoort onze clubleden aan om het komende jaar nog maar een tandje bij te zetten. Wie doet er mee? Wie koopt Cobi's kettingen voor Sinterklaas- of Kerstcadeau, gaat mee met Bollentocht nr. 4 volgend jaar en plant zijn tuin vol met onze tulpen? Die school voor de Syrische kinderen moet er kunnen komen!

Adrie Plooy
club Lisse Bollenstreek

Andrea Keulen
club 's-Gravenhage

SIE-Peace Prize naar Wenen

SI Europe reikt om de twee jaar een vredesprijs uit. Dit jaar was die voor de Oostenrijkse Edit Schlaffer, oprichter (in 2002) en directeur van 'Women without Borders'/SAVE. Het hoofdkantoor staat in Wenen, maar de ngo is wereldwijd actief op het gebied van vrouwenrechten. SAVE staat voor Sisters Against Violent Extremism. Deze afdeling, die in 2008 werd geformeerd, is vooral actief als het gaat om verzet tegen extremisme en terrorisme. Eerdere winnaars van de Peace Prize waren Silvana Arbia (ook nu bij de conventie aanwezig) en Carla del Ponte.

Defeating Violence

De volgende dag komt het geweld-vraagstuk opnieuw ter tafel, waar mogelijk met resultaten van acties. Nadat Ann Garvie erop gewezen heeft dat het niet alleen om onze huidige situatie gaat, maar ook om de generatie van morgen, gaat de microfoon naar een panel met vier Turkse vrouwen met leidinggevende de posities in het bedrijfsleven. Vier andere vrouwen met (praktische) ervaringen treden daarna naar voren. Technologie speelt een belangrijke rol in hun bijdragen. Zij wijzen op de vele grote veranderingen in Turkije in de laatste decennia. Daardoor

is 17% van de CEO's vrouw. Tegelijkertijd erkennen zij dat vier miljoen jonge vrouwen in het land geen toegang tot onderwijs en de arbeidsmarkt hebben. Wat zeker zo zorgelijk is, is dat geweld tegen vrouwen er toeneemt. Stuk voor stuk verwachten zij oplossingen en nieuwe mogelijkheden van technologische toepassingen. Met apps kunnen vrouwen sneller hulp invoeren, anderszits vergroten ze ook de mogelijkheden tot controle. Hoe waar dat is, bleek uit de bijdrage van Rashida Manjoo, speciaal rapporteur 'Violence against Women, its causes and consequences', bij de VN. "De VN-declaratie van 1993 geeft weliswaar veranderingen in de benadering van slachtoffers te zien, maar de uitdaging is nog groot." Zij riep ons op meer mannen en jongens te betrekken in de aanpak en meer burgerorganisaties bewust te maken van deze situatie. Anne K. Ream, oprichtster van het 'Voices and Faces' project toonde ons hoe je overlevenden van geweld via 'storytelling' toch kunt helpen, ook op grotere schaal door hun verhalen te verwerken in publikaties en voorstellingen via de radio. De laatste spreker met praktijkervaring was Alice Nkom, al 47 jaar advocaat en oprichter van de 'Association for the Defence of Homosexuals' in Kameroen. "Je kiest als moeder nooit voor de sekse van je kinderen of hun seksualiteit. Je kiest ervoor ze lief te hebben op basis van gelijkwaardigheid".

Empowering Women

De slotdag is ook de dag van het afscheid van Ann Garvie. En de verwelkoming van haar opvolgster: Yvonne Simpson uit Nieuw Zeeland, waarmee het voorzitterschap naar SISWP (South West Pacific) gaat. Zij zet het thema 'Educate to Lead' in de volgende jaren voort. Ze maakt meteen ook al bekend dat de komende twee jaar de 10-december gelden naar de slachtoffers in Nepal zullen gaan. En dan is het weer even feest: Kuala Lumpur toont met een spetterende show wat het te bieden heeft aan de bezoekers van de volgende Conventie, in 2019.

Met dank aan Luc de Wit-Ybema,
gouverneur en de regio-coördinatoren

Meer informatie is te vinden op:
www.si-istanbul2015.org
www.unwomen.org
www.soroptimistinternational.org

Friendshiplink met Baden-Bad en in de startblokken

Op een zonovergoten zomerdag rijd ik het erf op bij Rita Schillemans-Harmsen, president 2014-2015 club Waterland, voor ons gesprek. Zij is net voor mij aangekomen, met clubgenoot en wandelmaatje Jacqueline Oomens, contactpersoon friendshiplink King's Lynn. Bruinverbrand, zonnige lach, zwaaiend met de wandelstok, word ik door hen begroet en welkom geheten. Wat een warmte – alsof we elkaar al jaren kennen.

Het hartelijke welkom van Rita en Jacqueline zet zich onmiddellijk voort: ik krijg een korte rondleiding door haar prachtige huis, waarbij ze me al gebarend wijst op de diverse verbouwingen en uitbouwen van wat ooit een stulpje was. Nu een schitterende hooggelegen plek met veel glas waardoor het licht overvloedig naar binnen valt. Jacqueline steekt van wal, nadat we op een koel terras zijn neergestreken. "Club Waterland had twee friendshiplinks: met King's Lynn (UK) en met Tongeren (BE). Met de laatste is het over en weer contact min of meer

doodgebloed en uiteindelijk is besloten dit op te zeggen. De band met King's Lynn daarentegen bestaat al bijna net zo lang als beide clubs zelf: in 2016 veertig jaar!"

Bereikbaar

Rita kwam privé vaak in Baden-Baden en las in de plaatselijke krant met enige regelmaat over actieve Sorooptimisten die daar 'leuke dingen' organiseerden. Ze bezocht er een saxofoon-concert, een Kerstmarkt en de laatste keer een kledingmarkt in het gemeentehuis. Ze besloot hen te benaderen met de vraag of ze iets voelden voor (nog) een friendshiplink. Natuurlijk was dit eerst in de eigen club besproken: is er behoefte aan en draagvlak voor een nieuwe band met een buitenlandse club? Friendshiplinks zijn belangrijk voor internationale samenwerking. Naast vriendschap bieden ze ons een mogelijkheid voor informatie, uitwisseling en gezamenlijke projecten en activiteiten, het hart van ons werk. Voorwaarden waren in elk geval: het moet bereikbaar zijn, zodat je elkaar over en weer kunt bezoeken en je moet elkaar iets te bieden hebben. Bovendien was het ook wel leuk dat Ba-

den-Baden een mooie stad is. Jacqueline vult aan: "Een vriendschapsband maakt je wijzer en verruimt je blik. Maar voor een band moet je wel wat doen! Uit het: 'Wát willen we dan met elkaar doen..' zijn we nog niet helemaal, we zoeken hierin nog onze weg. Maar.. we gaan het wel doen..!" Rita vult aan: "Het huidige clubjaar hebben we onder meer besteed aan verbetering van besluitvorming. Zo is de besluitvorming rondom het aangaan van een nieuwe link met Baden-Baden mooi verlopen". Jacqueline: "Voor een friendshiplink geldt ook 'halen en brengen', dat gaan we nu evalueren, met elkaar een weg vinden in wat brengt het ons, wat wordt er van alle leden verwacht. Oude en nieuwe leden willen soms andere dingen".

Verrijkend

Rita: "Op dit moment leeft het begrip 'friendshiplink' niet bij ons allemaal. We willen het meer praktisch en werkbaar maken en meer gedragen laten worden door alle clubleden. Daarom komt er dit najaar een enquête onder onze clubleden". "We willen hiermee", valt Jacqueline bij, "een positieve impuls geven aan onze club, ook voor de nieuwe leden. Gebruik je friendshiplink

Club Waterland: een club vol ambities en talent, met hechte vriendschappen en verschillen, die ook hun kracht vormen. En met het voornemen een meerwaarde te vinden in een nieuwe friendshiplink.

voor verbinding en ontmoeting! Laat dan ook de leden van je friendshiplinks meedoen, als je iets organiseert! Dan krijg je een open structuur en open ontmoeting met meer deelnemers dan nu vaak het geval is. Dat is verrijkend!" Rita praat bevlogen: "Neem wat er deze zomer in Denemarken gebeurde: een fietstocht door één club georganiseerd met op elke dag een fietstocht en een (inhoudelijke) ontmoeting met een andere Sorooptimistclub. Daar waren alle Europese clubs welkom en zijn er minstens dertig leden geweest uit, ik geloof, vijf landen. Op deze manier hoeft niet één club alles te organiseren en beperk je het ook niet uitsluitend tot je eigen friendshiplink." Jacqueline vult aan: "Ja, of DOE iets met elkaar, gewoon met je handen. Samen aan tafel zitten opent de

weg naar gesprek, verbinding. Tijdens ons 35-jarig jubileum is King's Lynn hier geweest, hebben ze uitgelegd hoe zij met projecten werken, hoe en waarom ze die opgezet hebben. En wij hebben onze ervaringen verteld. Ondertussen hebben we aan een gezamenlijke fondsenwervingsactie gewerkt. Beide clubs hebben foto's uitgekozen, gerelateerd aan de omgeving Waterland en Kings Lynn. Die hebben we samen versierd met naaldkunst, onder leiding van één van onze leden. Om te verkopen voor onze eigen projecten." De ambities en ideeën gaan verder, want als Sorooptimisten kunnen we onze zichtbaarheid nog wel vergroten. Regionale projecten helpen mee aan bekendheid. Rita vertelt over het SFFK (Sorooptimist Film Festival voor Kinderen), waaraan club Waterland dit

jaar voor het eerst meedeed. Doel is schoolkinderen vertrouwd maken met de rechten van het kind via het vertonen van een film. Club Waterland vond een enthousiaste sponsor en daarmee ook media-aandacht. Rita: "En vervolgens vraagt deze sponsor onze hulp bij het creëren van een leerplek voor een jonge vrouw in zijn bedrijf. Of wij die plek zouden kunnen invullen! Hoe mooi kun je het hebben?" Om gelijk door te steken naar nóg een kans om Sorooptimisten meer in de 'spotlights' te krijgen in Nederland: "14 februari Valentijnsdag – One Billion Rising - Stop seksueel geweld tegen vrouwen! of White Ribbon op De Dam!" Zoiets moeten wij Sorooptimisten toch ook kunnen organiseren of er actiever in meedoen? Meer 'behave' in plaats van alleen maar 'decide'...

Friendshiplinks

Club Waterland heeft al een friendshiplink met King's Lynn en binnenkort dus ook met Baden-Baden. Deze twee buitenlandse clubs hebben nog meer friendshiplinks:

King's Lynn
Amber Valley (Groot-Brittannië)
Solihul (Groot-Brittannië)
Pune (India)
Luebeck-Bad Schwartau (Duitsland)
Waimea (Nieuw Zeeland)

Baden-Baden
Besançon (Frankrijk)
Wintertur (Zwitserland)
Menton (Frankrijk)

CLUBSPELD IS VOOR RIEK VAN DER VLAG NETWORKINSTRUMENT

Tekst: Heleen van der Sluys
Foto's: Karin van de Kar

‘Soroptimisme als netwerkorganisatie wordt onderschat’

Er lag een dik pak sneeuw in Ede. Tenminste, in februari. De afspraak voor een interview kon daarom toen niet doorgaan. Maar nu, op een zonnige dag in augustus lukt het wel om het terrein van de Mauritskazerne in Ede te bereiken, waar Meervaardig is gevestigd, het mobiliteitsbureau van Riek van der Vlag en Marcel van Meer.

Het is even zoeken op het uitgestrekte en bosachtige terrein, maar ze wacht me buiten al op. Groningse van geboorte in een gezin waar in vier jaar tijd vier dochters werden geboren, Friese moeder, Drentse vader. Dat bepaalt, vermoedt ze, haar nuchtere inslag. Riek van der Vlag, befaamd netwerker, pas drie jaar Soroptimist, lid van club Ede en niet te beroerd persoonlijk de boer of de straat op te gaan als het om fondswerving gaat. Eigenlijk al genoeg feiten om te weten om wat voor soort vrouw het gaat: onvervaard, daadkrachtig, positief, inventief. Ze straalt het uit! Eentje die weet hoe ze haar uitgebreide netwerk moet gebruiken in haar werk bij Meervaardig, voor clubprojecten en voor elkaar in de club.

In het kantoor van Meervaardig vallen meteen de fraaie foto's op van zeilschepen, in volle vaart, scherp aan de wind. Zeezeilen is haar grote hobby en ook de hobby van haar compagnon: "Het avontuur, het werken in een team aan boord, het verleggen van je koers, dat is in mij verankerd. Dat komt ook tot uiting in mijn werk. De studie Economische Wetenschappen en Personeels- en Arbeidsverhoudingen, samen met de bijna 25 jaar P&O-ervaring bij de overheid, non-profit- en profit-organisaties in de P&O hebben de basis gelegd voor de onderneming die ik in 2013 ben begonnen met mijn compagnon Marcel van Meer.

Beroepsmilitair

Het lag na de middelbare school voor de hand dat ik naar de Zeevaartschool zou gaan, maar ik wilde toen beroepsmilitair worden," zegt ze, nog steeds een beetje verbaasd over die wens. "Het is een wonder dat ik niet op het water ben geboren, want ik kom uit een echte vaarfamilie. Mijn opa en mijn vader hebben gevaren en dan zit het in je bloed. Dat zeilen heb ik in mijn studietijd flink ontwikkeld. Ik ben naar Noorwegen, Denemarken, Engeland, Frankrijk gezeild en ik maakte een tocht van vijf weken langs de Engelse en Schotse kust. Inmiddels is ze dus drie jaar Soroptimist, met hart en ziel. Riek is van nature in mensen geïnteresseerd, daarom past het Soroptimisme bij haar en daarom doet ze haar werk bevlogen en met passie: "Want ik vind dat ieder mens recht heeft op een zinvolle dag-

besteding en werk past daar het beste bij. Ik doe mijn werk met overtuiging. Wij verkopen als bedrijf onszelf, wat wij in de markt zetten past bij ons." Meervaardig werkt voor bedrijven en voor hun medewerkers die hun baan kwijt raken als gevolg van bijvoorbeeld bedrijfsreorganisaties. En helpt mensen met een beperking, of die lang ziek zijn geweest en als gevolg daarvan niet meer in hun oude functie terug kunnen, bij re-integratie in een organisatie. Ze traint en coacht ze in de eigen trainingslocatie in het kantoor van Meervaardig. Het is maatwerk, want gericht op de persoon. "Als je met mensen praat over hun hele voortraject voor ze bij ons komen, dan blijkt dat ze soms vreselijke dingen hebben meegemaakt. Dan ben je echt gemotiveerd ze te begeleiden naar een nieuwe werkring." Met z'n tweeën begonnen, werken bij

Meervaardig nu zeven deskundigen. De ervaring is dat tachtig procent van de cliënten binnen vijf maanden een nieuwe baan heeft, dan wel een omscholingstraject is begonnen of een startende ondernemer is.

Netwerk

Met de bevlogenheid die haar eigen is, koos ze voor het Soroptimisme. "Vier jaar geleden ontmoette ik Elske Renkema, orthopedagoog en mediator. Ze was de eerste president van club Ede. Ik deed zaken met haar man. Door Elske raakte ik bij het Soroptimisme betrokken. Riek draagt een grote gouden broche met ons embleem. "Die draag ik altijd, iedere dag! Gekocht in Istanbul, toen ik daar was voor de conventie. Een overweldigende ervaring, met vijftienhonderd Soroptimisten van over de hele wereld. Er werden thema's behandeld waar je iets mee kunt. Onze club Ede was goed vertegenwoordigd. Ik was zwaar onder de indruk van alle presentaties. Ik ben overal bij geweest van A tot Z, het hele programma. Over vier jaar is het helemaal in Kuala Lumpur, maar ik ga!" "Het Soroptimisme past bij me vanwege de doelstellingen op het gebied van de rechten van de vrouw, maar ik zie het vooral als een netwerkorganisatie. Mijn ervaring is dat men zich niet altijd realiseert hoe belangrijk die netwerkfunctie is in een club en ook nationaal en internationaal. Het valt me op dat nog te weinig Soroptimisten vermelden op social media dat ze Soroptimist zijn. De hele wereld moet weten dat je Soroptimist bent!" "Vanaf dag 1 ben ik bij alle clubactiviteiten betrokken, zoals aspirant-leden benaderen. Dan krijg je ontzettend leuke reacties. Zakelijk is een netwerk als het Soroptimisme van belang bij fondswerving. Ik ga daarvoor de boer op naar ondernemers uit mijn netwerk en ga gewoon op straat staan, spreek

voorbijgangers aan en vertel ze wie we zijn, vertel over onze projecten, zoals 'Movie & more' en vraag of ze het willen steunen. Dan krijg je heel leuke, verraste reacties. Van die broche met het Soroptimisme-embleem heb ik al veel plezier gehad. Ik had hem op toen ik een afspraak met een nieuwe klant van Meervaardig had, een vrouw, ze zag de broche en zei meteen: "Hé, jij

bent ook een Soroptimist, dus dat zit wel goed met die opdracht!" Riek van der Vlag is een rijk mens. "Ja, dat ben ik! Iedere dag dat ik werk voor Meervaardig is voor mij een feestje. Daarom zal ik nooit meer iets doen waar ik geen zin in heb."

Een gevarieerde Tuinenreis

Begin juni en prachtig weer: tijd voor onze jaarlijkse tuinenreis, dit jaar in Zutphen, Deventer en omgeving en georganiseerd door ons jongste lid Sterre Delemarre en een van de oudsten, Hansje van Beeck Calkoen, beiden lid van club Deventer. We logeerden heel gerieflijk in hotel 's Gravenhof in Zutphen. De organisatie had ons een zeer gevarieerd programma voorgezet: we hebben tuinen gezien, stadjes, landgoederen en bijzondere kwekerijen.

De eerste tuin lag in de uiterwaarden van de IJssel, waar bij hoog water de IJssel soms bijna tot het huis kwam. Een grote, gevarieerde tuin, enigszins nonchalant aangelegd, met bijzondere objecten en twee ooievaars op een nest. Dan een keientuin, met keien ter grootte van een hunebed, met grote gladde gazons, een grote diepe vijver en ook een kleine verborgen vijver, met veel zitjes en een keienterras. Hier kregen we een lunch van club Deventer, door hen zelf bereid in het kader van hun project en door ons gesponsord. De volgende dag waren we in de Brummense Overtuin, die oorspronkelijk bij een landhuis hoorde, maar nu door twee heren geheel was vernieuwd. Ook weer een grote tuin, min of meer symmetrisch, passend bij het huis, met achterin de tuin een tempeltje en nog een verborgen vijver. Tenslotte kwamen we nog bij de Roode Hoeve. Hier werd niet meer geboerd en de gastvrouw had rondom het huis een lustoord aangelegd. Met overal zitjes, bloeiende rozen, verborgen hoekjes en borders.

Steden

In Zutphen was een rondvaart georganiseerd: groener kun je het haast niet krijgen in een stad. De volgende dag Deventer, wie wilde kon met Sterre een

rondwandeling maken langs oude delen van de stad. We bezochten een Groene Loper, een educatieve, ecologische buurttuin, aangelegd door de buurtbewoners in de middenberm van een brede straat. Daarna werden we ontvangen in het vroegere kantongerechtsgebouw. We verdwaalden er bijna in de kelders, waar ooit gevangenen werden opgesloten.

Landgoederen

We bezochten eerst Voorstonden, een particulier bewoond landgoed, met een mooi oud landhuis, een moestuin, een druiventuin, een orangerie annex koetshuis en een bos met kronkelpaadjes en vijvers, alles zelf opgeknaapt door de eigenaren. Daarna de Hof te Dieren, bezit van de Stichting Twickel, waar het laatst gebouwde landhuis in de oorlog is afgebrand, een lege plaats achterlatend. Het park is ooit aangelegd door Zocher, daarna aangepast door Petzold en tenslotte met een kleine aanpassing gemaakt door Michael van Gessel, zoals ook bij tuinen en park van Twickel. En tenslotte landgoed De Mantanze, ook in particulier bezit. Een prachtig landhuis, met een park en tuin, waar ook weer de hand van Twickel in was te herkennen. En met als bijzonderheid

een echte heksenkring, ontstaan uit een treurlinde.

Kwekerijen

In Diepeveen bezochten we de zorgkwekerij, waar vaste planten en groenten worden gekweekt en verkocht. Hier werken mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt. Alles hier is volledig biologisch, met eigen bijen, kippen, drogerij. En tot slot waren we nog op de Hof van Twello, waar vergeten groenten en vele soorten kruiden worden gekweekt. Dit alles, overgoten met veel zon en in aangenaam gezelschap, maakte het tot een zeer geslaagde trip, met dank aan Sterre, Hansje en Carla en Tinie.

Johanna Tammes
club Deventer

Meesterpianist steunt Syrië-project met uniek optreden in Concertgebouw

Toen Misha Fomin kennis nam van het Syrië 'Back to School' project bood hij spontaan een recital ter ondersteuning aan. Het lukte zelfs om het Concertgebouw hier voor vast te leggen. De datum: 24 april. Inmiddels zijn er meer dan 11 miljoen Syriërs op de vlucht. Rond de helft is kind... Wie wil hen niet helpen? Steun daarom het Syrië 'Back to School' project van Soroptimisten en UNICEF: het is helaas meer dan ooit nodig! Bovendien krijgt u met dit concert de mogelijkheid om voor een sterk gereuceerd tarief in een van de mooiste zalen van de wereld te luisteren naar prachtig pianospel.

De kaartverkoop is inmiddels gestart voor het recital in het Concertgebouw in Amsterdam. Op het programma staan werken van Beethoven en Moessorgski. Het idee voor dit bijzondere optreden, gericht op de hulp aan vluchtelingenkinderen, nam de wereldberoemde pianist in overleg met de Stichting Mezzo Forte Piano. De clubs

Fondsen Soroptimisten ingezet

Bij de start van nieuwe schooljaar kunnen duizenden kinderen en hun leraren gebruik maken van schoolmeubilair op vijftien scholen in de provincie Kahraman Maras, Zuid Oost Turkije. Lees meer op de website: www.syrieback2school.weebly.com.

laatste
nieuws

Amsterdam Amstel, Amsterdam Zuid/Amstelveen en Delft e.o. hebben dit initiatief enthousiast omarmd.

Koop nu kaarten!

Kaarten kosten € 45,-. Van elke verkochte kaart is € 15,- voor Syrië 'Back to School'. Wij kunnen als Soroptimisten 1.500 kaarten van de Grote Zaal verkopen! Bij een uitverkocht huis kan dat € 22.500,- opbrengen.

Kaarten zijn te bestellen via mailadres: mezzofortepiano@gmail.com gegevens: Stichting MFPiano, IBAN: NLO2 ABNA 0496.6130.73 o.v.v.: B2S, naam, aantal kaarten en naam van je club. Op het moment dat het geld binnen is, worden de kaarten verstuurd.

Speciale, digitale folders en met muziek ondersteunde presentaties kun je opvragen bij Virginie Heukensfeldt Jansen van Amsterdam Zuid/Amstelveen: virginie.hj@planet.nl.

Friendshiplinks
Het concert is ook een goede gelegen-

heid om je Friendshiplink uit te nodigen. Bij voldoende belangstelling zal voor de Friendshiplinks een algemeen programma worden georganiseerd. De in Istanbul aanwezige Soroptimisten waren enthousiast over dit idee. Rondom dit concert is een plan voor een friendshipweekend opgesteld met tal van activiteiten waar je zo bij kunt aansluiten, zoals de Bollentocht, Keukenhof, Hofjeswandeling in Haarlem, Frans Halsmuseum, stadswandelingen en/of rondvaart Amsterdam, Rijksmuseum. Je kunt ook in je eigen regio iets ondernemen. Verder zijn er programma's in Gouda en Delft. De kosten variëren van € 10,- voor een museumbezoek tot € 60,- voor de bollentocht. Meld je interesse of aanmeldingen hiervoor bij syrieback2school@soroptimist.nl voor 31 oktober 2015!

Meer informatie:
<http://www.soroptimisteurope.org/activities/news/syria-back-to-school>.

Virginie Heukensfeldt Jansen
club Amsterdam Zuid/Amstelveen
projectgroep Syrië 'Back to School'

Recital Misha Fomin voor Syrië 'Back to School'

In de Grote Zaal van het Concertgebouw in Amsterdam

24 april 2016

IN ACTIE VOOR

SYRIE 'BACK TO SCHOOL'

SOROPTIMIST INTERNATIONAL NEDERLAND

FOTOGRAAF EDDY VAN WESSEL AMBASSADEUR SYRIË 'BACK TO SCHOOL'

Tekst: Alice Somer
Foto's: Eddy van Wessel

‘Ik wil de kracht van mensen laten zien’

“Ik ben geen fotograaf, maar een mens met een camera”, zegt Eddy van Wessel. Daarin zit dan ook de kracht van deze aimabele man die het dagelijkse verhaal van mensen in oorlog met zijn kijkers en krantenlezers wil delen. Eddy van Wessel, de foto-journalist, die foto's maakt voor Trouw, de Volkskrant en hulporganisaties als CordAid. De man die bomaanslagen, mortiergranaten en arrestaties overleefde. En in 2012 de Zilveren Camera won met zijn serie foto's over de opstand in Syrië.

Eddy fotografeert de mannen, vrouwen en kinderen die hij ontmoet in door oorlogen geteisterde gebieden. Hij zoekt contact met hen. Hierdoor krijgen zijn foto's iets 'al-le-daags' binnen de bizarre context van afgebrande gebouwen, radeloze mensen, gewonden en zelfs doden. Wat bezielt iemand, dat hij soms met gevaar voor eigen leven de wereld deelgenoot wil maken van rampen en oorlogen? Wat maakt dat hij bovenal een rustige creatieveling blijft, met een wijze visie op de wereld, de mensheid? “De wereld staat in brand en via allerlei reguliere media krijg ik politieke meningen, warrige verhalen en cijfers van ontelbare vluchtelingenstromen binnen. Maar ik ben niet nieuwsgierig naar aantallen, de financiën en de logistiek. En zeker niet naar meningen van journalisten of burgers die niet eens weten waar ze over praten, vanuit hun luie stoel. Ik wil het échte verhaal zien. Het menselijke verhaal van overlevers, ouders, opa's en oma's, kinderen.” Eddy benadrukt het belang van scholen in en buiten de vluchtelingenkampen: “Kinderen willen leren, spelen en vrienden om zich heen. Als er geen doel meer is

waarvoor je 's ochtends wakker hoeft te worden dan wordt het laatste stukje hoop op de toekomst je ontnomen. Daarom wil ik de wereld mijn beelden laten zien en vertellen hoe het leven is van kinderen in de kampen en in de oorlogsgebieden”. Op de vraag wat hij zijn mooiste foto vindt, komt het antwoord: “Een tafereel van twee mannen op hun ezel in Jordanië, op weg naar de markt. Het leven dat doorgaat ondanks afschuwelijke aanslagen en

oorlogen. Ik wil de kracht van mensen laten zien”.

Gebutst toestelletje

De fotograaf slaapt bij voorkeur bij mensen thuis, hij heeft 'n hekel aan hotels en trekt nauwelijks op met reporters, de journalisten met hun grote digitale camera's... bij voorkeur niet. Hij werkt met een eenvoudig gebutst en ouderwets toestelletje. “Alles kan ik ermee, het is een fantastisch

Syrië. Kinderen op weg naar de schuilkelder; een dagelijkse routine, de angst voorbij.

Mount Sinjar, Irak. Een Yazedi meisje is misbruikt maar wist te ontsnappen uit de handen van IS.

toestel. Maar in tegenstelling tot de enorme camera's met grote statieven, appelleert dit dingetje aan de toestellen van vaders en opa's. Werken met zulk materiaal heeft me al veel voordelen opgeleverd; voor de strijders ben ik dan niet de persfotograaf uit Nederland, maar die rare gast met een fototoestel uit de tijd van hun opa. Ze zien me als medemens en met hem willen ze hun leven wel delen. In Irak fotografeerde ik vorig jaar van binnenuit een protestbeweging van demonstranten, die nu bij ISIS zitten. Ik mocht mee omdat ze hun idealen aan me wilden laten zien”. Via zijn beelden wil Eddy

laten zien dat we allemaal mensen en kinderen zijn, die proberen te overleven, die er het beste van willen maken. Ongeacht de omstandigheden waar we voor komen te staan in het leven.

KidzReporterz

Terwijl ik met mijn laptop op schoot aan het interview met Eddy bezig ben, schuiven Lied (10) en Tuin (13) aan. Zij zijn kinder-reporters en maken deel uit van het landelijk KidzReporterz team (www.kidzreporterz.nl) dat kinderen, wereldwijd een stem wil geven. Zij mogen nu vragen stellen aan de fotograaf, de man met de camera, en

hij beantwoordt ze maar al te graag: “Want,” zegt hij: “je kunt niet vroeg genoeg beginnen met het stellen van vragen.” Lied vraagt hoe het is voor de kinderen om in een vluchtelingenkamp te leven... “Hoe ze dat doen, zonder veel kleren en speelgoed.” Eddy: “Kinderen zijn enorm sterk en flexibel. Ze spelen ‘gewoon’ door, ondanks dat er soms allerlei nare dingen met hun familie gebeurd zijn. Kinderen willen maar één ding en dat is: doorgaan met leven! Maar daar is dan wel hulp bij nodig.” Om die reden draagt Eddy ons project Syrië ‘Back to School’ een warm hart toe.

50 JAAR FYSIOTHERAPEUT EN INSPIRATIEBRON VOOR SOROPTIMISTEN

Neeltje Fischer helpt vro uwen op eigen benen te staan

Het bord dat zij vijftig jaar geleden met trots op haar huisdeur schroefde staat nog steeds garant voor kwaliteit: hier kun je terecht voor degelijke fysiotherapie. Het feit dat Neeltje Fischer inmiddels 90 jaar is, weerhoudt haar niet om patiënten te ontvangen voor een stevige massage.

Toen de jongste van haar drie kinderen naar school ging, besloot Neeltje Fischer de opleiding voor fysiotherapeute te gaan volgen. Zoals veel vrouwen van haar generatie was zij jong getrouwd en had ze geen vak geleerd waarmee zij haar brood kon verdienen. In 1964, op haar veertigste, begon zij een eigen praktijk en scheidde van haar echtgenoot. Als werkende moeder en zelfbewuste vakvrouw was zij een inspirerend voorbeeld voor de volgende generatie vrouwen, die wél een vak leerden maar nog moesten uitvinden hoe je dat kon blijven uitoefenen als je kinderen kreeg. In haar witte jas en met haar gedecideerde toon was Neeltje zelf het overtuigende bewijs van wat zij tijdens het masseren verkondigde: wij vrouwen moesten op eigen benen staan. Letterlijk, want wij moesten ons eigen lichaam kennen en weten hoe we 'ons spierencorset' door training konden onderhouden, maar ook moesten wij het belang van

financiële onafhankelijkheid niet onderschatten. Neeltje Fischer ontvangt mij in haar spreekkamer, waar ik haar meer dan veertig jaar geleden leerde kennen als patiënt. Waarna zij mij introduceerde als Soroptimist bij club Amsterdam Amstel, waar zij zelf ook lid is. "Iedere dag dat ik hier binnenkom beleef ik er plezier aan", zegt zij, wijzend op de wanden en het plafond. Die zijn geschilderd in de kleuren wit, grijs, geel en rood met een even eenvoudige als geraffineerde decoratie: een spiegeling van het wandrek op de tegenoverliggende muur en de massagetafel op het plafond. Een ontwerp van haar jongste dochter, bouwkundig ingenieur.

Vijfde zintuig

"De meeste fysiotherapeuten werken met apparaten, maar dat heb ik nooit gewild. Ik doe het met de drie h's: hersenen, hart, handen. Omdat ik met dat lichaam in aanraking ben, van hoofd tot voeten, ben ik in staat correcties aan te reiken. Daarmee kan ik mensen van hun pijn af helpen. Nog steeds. Waarom zou ik er dan mee ophouden? Misschien zou ik dan minder moe zijn, maar nu heb ik voldoening van wat ik doe. Ik heb een bijzonder goed beroep en ik heb mazzel dat ik het op deze hoge leeftijd nog kan doen. Ik heb een volle agenda, ik ben bevoorrecht. Mensen komen bij mij op recommandatie, uit verschillende delen van het land. Kort geleden kwam een patiënt uit de Betuwe, met aangezichtspijn. Er was van alles gedaan, neurologisch onderzoek, zijn gebit en tandwortels gefotografeerd, kortom alles wat met techniek mogelijk was had niet geholpen. Ik voel met mijn vingers waar de pijn zit. Dat voelen heb ik heel hoog. Het vijfde zintuig, de tastzin, zit niet alleen in je hoofd en in je vingers, maar in je hele lichaam. De

aanraking is iets heel wezenlijks. Met dat aanraken heb ik hele bijzondere dingen meegemaakt in mijn vak. Een jongetje van negen of tien jaar was negen weken buiten bewustzijn nadat hij met zijn hoofd tegen de voorruit van de auto aangevlogen was. Hij heeft het geluk gehad op de neurologieafdeling van de Valeriuskliniek terecht te komen. Ze vroegen mij om hulp. Ik masseerde hem iedere dag. Ook op zaterdag en zondag ging ik er speciaal voor, het moest iedere dag, dat wist ik. Niels heette hij. Op een dag doet hij onder het masseren zijn ogen open, die had hij dus negen weken dicht gehad. 'Hallo Niels, je bent er weer. Kom, wij gaan lopen.' Ik hielp hem uit bed en hij dééd het. De Valeriuskliniek was heel vooruitstrevend, een fantastische plek om te werken. Ik liep er stage en kon er meteen blijven toen ik mijn diploma gehaald had. Twee jaar later vroegen ze mij om hoofd van de fysiotherapeuten te worden, maar het was een protestants ziekenhuis en voor een leidinggevende functie moest je gelovig zijn. Dat was ik niet. 'Bent u ook niet een klein beetje Remonstrans?' vroeg de directeur. 'Nee', zei ik, 'En dat geeft ook niet want ik ga voor mezelf beginnen. Ik heb drie lastige pubers en als ik om half negen in het ziekenhuis moet beginnen draaien zij zich nog eens om en gaan niet naar school.' Neeltje kon een benedenhuis huren met genoeg ruimte voor een praktijkkamer en een eigen kamer voor alle drie de kinderen en daar woont en werkt zij nu vijftig jaar.

Nuchter

Haar ouders kwamen uit de Zaanstreek naar Amsterdam. "Zaankanters zijn nuchter", zegt ze. "Mijn ouders waren heel bijzondere socialisten met een groot verantwoordelijkheidsge-

voel. De zelfvoldane middenstand die toekeek bij wat er met de joden gebeurde, dat was voor hen iets onvoorstelbaars. Ik was zestien toen de oorlog begon. Na mijn eindexamen vierjarige mulo bleef ik thuis, mijn moeder helpen in het huishouden. Als gezin met onderduikers gaf je niet te veel ruchtbaarheid aan je bestaan. Je kon verraden worden."

"Ik was eenentwintig toen de oorlog afgelopen was en kreeg een kantoorbaantje bij de Wederopbouw. Je liep in Amsterdam door de leeggeroofde wijken waar de joodse mensen uit weggehaald waren. Je voelde het verdriet nog tussen die kale huizen hangen. Ik was een van de jonge mensen die

dat voelden en er kapot aan gingen. Het enige wat je kon doen tegen dat verdriet was hard werken om de boel weer op te bouwen."

Zo begon dat leven van hard werken, dat nog steeds niet is voleindigd. Haar kinderen zijn er nuchter over dat zij op haar negentigste nog werkt. 'Daar ben je toch voor,' zeggen ze. Hun vader is nu 93 en publiceert nog stukken in vaktijdschriften. Hij is een briljant wiskundige en een moeilijke man om mee te leven. Voor mij te moeilijk, zo bleek al vroeg. Ik hoef niets meer van hem, besloot ik, ik doe het verder zelf.'

"De meeste fysiotherapeuten werken met apparaten, maar dat heb ik nooit gewild. Ik doe het met de drie h's: hersenen, hart, handen"

In Memoriam

Jo Lavèn-Pieterse
club Voorburg-Rijswijk e.o.

Op 19 april 2015 is Jo Lavèn overleden, ze was 92 jaar. Zij werd als reumatologe in 1982 tot lid gekozen van onze club Voorburg-Rijswijk e.o. Jo Lavèn was positief ingesteld, verstandig en leefde zeer

mee met het welzijn en de problemen van haar patiënten. Ze woonde eerst in Oegstgeest, later samen met haar echtgenoot in Voorburg, maar haar hart lag ook bij haar ‘vrijgezellenhuisje’ in Baarle Nassau, waar zij kon genieten van de planten en de vogels in haar tuin. In onze club was zij heel actief, onder meer als bestuurslid, ze hielp mee in het werkveld Gezondheid, zat in de boekenclub, was meestal aanwezig in

de seniorenclub en ging soms mee met een Soroptimistweekend in het Gré Keller Huis in Epen. In één woord: ze was een actief en belangstellend clublid, maar trad nooit op de voorgrond. Jo was ‘een stille in den lande’. Ze was heel gastvrij en een lieve, attente en wijze vrouw. Wij zijn blij haar als clublid en als vriendin te hebben mogen kennen.

Ant Post
club Voorburg-Rijkswijk e.o.

Klasien Gerssen
club Friesland Noord

Klasien is ruim dertig jaar Soroptimist geweest, eerst bij club Twente en daarna bij club Friesland Noord. Op 20 juni is ze na een ernstige ziekte overleden. Ze was een gewaardeerde en geziene vriendin van ons allemaal. Een echte Soroptimist ook, die van harte meewerkte aan de

doelstellingen van het Soroptimisme. Zowel als bestuurslid als bij allerlei fondsenwervingsactiviteiten. Ze had, met haar grote gastvrijheid en belangstelling voor ieder clublid, een grote invloed op de sfeer binnen de club. Koken en muziek waren haar hobby’s. Daar hebben we als club volop van geprofiteerd. Met z’n allen bij haar aan tafel of een geanimeerde nieuwjaarsreceptie bij haar thuis. Ze kookte soep in alle soorten en smaken. Alle bestuurs- en commissieleden hebben aan haar tafel vergaderd. Een

benefietconcert mee organiseren, een high tea voor het goede doel, ze was steeds weer enthousiast. Ze was ook daadkrachtig, flink. Op het UMCG in Groningen bracht ze het citogenetisch lab tot bloei. Ook landelijk speelde ze een rol op haar vakgebied, ook daar werd ze gerespecteerd en gewaardeerd. Haar man en zonen en wij missen haar enorm. Gelukkig houden we onze fijne herinneringen.

Gesien Inia
club Friesland Noord

Lies Dirkmaat
club Alkmaar e.o.

Op 27 mei 2015 is Lies ons plotseling overleden op 85-jarige leeftijd. Na vijfenveertig jaar Soroptimist te zijn geweest. In 1970 is zij geïnaugureerd in Hilversum waar zij werkte als hoofd huishoudelijke voorlichting. Zij gaf hier onder meer cursussen aan huisvrouwen in koken en hygiëne. Later verhuisde zij naar Broek op Langedijk om te

gaan werken in Haarlem. Daar werd ze staffunctionaris in de Regionale Thuiszorg Kop van Noord-Holland. Zij maakte toen de overstap naar onze club Alkmaar. Wij kennen Lies als een zorgzame, enthousiaste vrouw. Betrokken bij alles wat er in de club gebeurde. Ze bezocht vaak de landdagen en Unievergaderingen. Daar liet ze graag haar mening horen. Want kritisch was ze zeker ook. Tot een paar jaar geleden gaf ze ook taallessen aan buitenlandse studenten van het UAF, het Universitair Asiel Fonds ten behoeve van hoger opgeleide vluchtelingen. Zij vond het

een voorrecht om met deze buitenlandse vrouwen in contact te komen. Dit was niet geheel vreemd gezien de vele buitenlandse ervaringen die zij had in haar leven. Zij heeft gereisd en gewerkt in Amerika, Siberië en Algerije. Lies heeft verschillende bestuurstaken vervuld binnen onze club. Ze was altijd actief, ook als het om gezellige uitjes ging. Wij zullen Lies enorm missen en de vele herinneringen aan haar koesteren.

Margriet van Duist
club Alkmaar e.o.

Vera Hartland
club Arnhem

Op 4 juli overleed ons gewaardeerde clublid Vera Hartland (78). Sinds 2005, het jaar van haar pensionering, was ze lid van onze club. Daarvoor was ze sinds 1985 lid van club Zutphen. Vera was een Soroptimist met hart en ziel. Vanaf het begin zette ze zich zeer in voor het Soroptimisme. Naast alles wat er ook was in haar leven: haar gezin, kinderen,

kleinkinderen, zorg en verlies, haar werk als jeugdarts, na haar pensionering zelfs nog een complete universitaire studie Spaans, en de groeiende problemen met haar gezondheid, ze was ze er altijd als Soroptimist. Op alle terreinen waarop het Soroptimisme zich afspeelt: dichtbij, in onze eigen club, als lid van commissies (de commissie friendship-links had vooral haar belangstelling), bijna altijd aanwezig op de clubavonden, bij de haardgroepen, bij onze leesgroep Sorlibris, bij de uitstapjes van de Soroptimezzi. Vooral met een luisterend oor, een wijze inbreng en een goed woord voor ieder afzonderlijk. Maar

ook verder weg: ze was van 1999-2002 lid van het Uniebestuur, bezocht bijna altijd de regiobijeenkomsten en landdagen, maakte verschillende tuinenreizen mee, en bezocht internationale congressen van de Soroptimisten. Ze vond dat vanzelfsprekend en ze genoot er van. Haar warme hartelijkheid, haar optimisme, haar diepgang en haar héél aanstekelijke lach – we zullen dit alles, maar vooral Vera zelf, niet missen.

Hannie Nusselder
club Arnhem

Truus Bloem
club Gouda e.o.

Ons oudste lid is op 15 augustus 2015 overleden, Truus Bloem. Ze werd 93 jaar en was sinds 10 januari 1961 lid van onze club. Ze was toen als kinderarts verbonden aan het Sophia Kinderziekenhuis (nu onderdeel van Erasmus MC). Ze

bekleedde diverse bestuursfuncties in de club, waaronder penningmeester en driemaal president. Altijd stond zij klaar om te helpen bij projecten. Rond haar 85^e verjaardag vertelde ze nogmaals haar levensbericht. Wij waren wel even stil toen ze in een leren broek verscheen! De laatste jaren kon ze de clubbijeenkomsten niet meer bijwonen, maar zij bleef belangstellend. Bezoekjes waren altijd geanimeerd en gezellig. Truus was bescheiden en

Betty Greeven
club Gouda e.o.

Mieneke Wolffensperger
club Voorburg-Rijswijk e.o.

Op 2 juni is ons clublid Mieneke Wolffensperger overleden. In september zouden we vieren dat Mieneke vijftig jaar lid van onze club was. Ze stond nog midden in het leven en reed op haar fiets door weer en wind overal heen. Mieneke, in het dagelijks leven verpleegkundig directeur van het Diaconessenhuis in Voorburg,

had een opgewekte natuur en legde gemakkelijk contacten. Maar ze kon ook goed luisteren. Eén van de positieve aspecten van het Soroptimisme vond ze dat je vrouwen kon ontmoeten met andere beroepen en uit andere culturen. Ze bezocht regelmatig de Unievergaderingen en hield contact met onze zusterclubs. Verder was zij lid van WILPF, ‘Women’s International League for Peace and Freedom’, waarvan ze eind april nog het honderdjarig bestaan meevierde in het Vredespaleis in Den Haag. Ze was actief op sociaal en kerkelijk

terrein en heel hecht met haar familie. De laatste jaren waren er veel moeilijkheden door de ziekte van een zuster in Utrecht en een gedwongen verhuizing, maar gelukkig vonden Mieneke en haar zuster Ber, met wie ze al een leven samenwoonde, appartementen aan de rand van Den Haag, met uitzicht over de weilanden. Wij zullen missen, ze was een geweldige vrouw met een warm hart voor haar medemens.

Ant Post
club Voorburg-Rijswijk e.o.

Lied Wolffensperger
club Utrecht

17 juli overleed ons op een na oudste lid, kort voor haar 95ste verjaardag. Vorig jaar was ze met haar (onlangs overleden) zus Mieneke van club Voorburg nog bij de viering van het 85-jarig bestaan van onze club. Het overlijden van Mieneke was een groot verlies omdat zij, ondanks haar hoge leeftijd, heel veel regelde.

Lied was 21 jaar werkzaam als medisch analiste, waarvan 16 jaar op de afd. verloskunde van het AZU. Tijdens deze werkperiode voltooide ze de opleiding voor beroepskeuzeadviseur, als zodanig was zij van 1965 tot 1985 werkzaam bij het Gewestelijk Arbeidsbureau. Zowel in de Vereniging van Medisch Analisten als in de Vereniging van Beroepskeuzeadviseurs bekleedde zij veel bestuursfuncties, net zoals bij club Utrecht, waarvan zij sinds 1968 lid was. In 1999 werd ze de eerste penningmeester van Sensorkring de Heuvelrug. Na haar pensionering

kwam ze toe aan haar vele hobby’s: tuin, muziek (pianospelen), cursussen aan de Volksuniversiteit en ze was lid van de maandagmiddagpoëzieclub van Wanda Reumer. Op een dag werd ze beroofd van haar Soroptimistentasje vol gedichten, wat zal de dief hebben opgekeken bij het zien van de inhoud! Lied was een bescheiden maar betrokken Soroptimist.

Ingrid van der Gaag en Sylvia Maurer
club Utrecht

Carla Geel
club Rotterdam

Op 19 augustus 2015 overleed ons oudste clublid Carla Geel (94). Zij was tot het laatst een trouw bezoeker van de clubavonden en andere activiteiten. In 1967 werd Carla, destijds directrice van de Nijverheidsschool voor meisjes, als lid geïnaugureerd. Al snel daarna werd haar gevraagd te solliciteren als

directrice op de Algemene Vakschool – Rotterdam Zuid. Bij haar pensionering in 1983 was deze erg veranderd en was het vakkenpakket aanmerkelijk uitgebreid. Carla zei bij haar afscheid dat zij van directrice directeur was geworden. Carla heeft zelf nooit de intentie gehad om op een huishoudschool te werken, maar na het behalen van het H.B.S. diploma ontwikkelde haar loopbaan zich, mede door de Tweede Wereldoorlog, anders dan gedacht. Bij onze club heeft Carla verschillende functies vervuld, maar haar grote kracht lag in haar

betrokkenheid bij ieder van ons. Het Soroptimisme betekende veel voor Carla. De vriendschap en de zorg voor elkaar waren belangrijk. Bovendien was de club een goede manier om op de hoogte te blijven van de leefwereld van jonge vrouwen. Ze sprak ook in haar laatste weken meermalen de hoop uit dat zij een verbindende factor tussen jong en oud was geweest. Wij allen zullen ‘onze’ Carla heel erg missen.

Tineke Flint en Hanneke de Man
club Rotterdam

Soroptimist International (1921)

80.000 leden, 3.000 clubs in 130 landen
Vakvrouwen voor vrouwen

Doelstellingen

- verbetering van de rechten van de vrouw
- hoge ethische normen
- mensenrechten voor iedereen
- gelijkwaardigheid, ontwikkeling en vrede door het bevorderen van goede internationale verstandhoudingen, begrip en vriendschap

